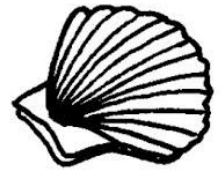

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. VI. szám 2021. június

Kedves Barátom!

Nyílt levél egy fiatalemberhez

Szeretettel köszöntelek. Bízom benne, hogy a sikeres érettségi birtokában már az őszi egyetemi kezdést tervezgeted. Örömmel emlékezem találkozásainkra, arra, amikor a nagyit látogatván, öcséddel együtt a templomban is megjelentetek és példamutatóan szolgáltatok. S persze arra is, amikor parázs teremhoki csatákat vívtunk a liturgiák után a kolostor ódon falai között. Az egykori ferences ebédlő máig megmaradt bútorai közé újra „élet” költözött. Egykori lakói talán egymást is túl-harsogva szurkoltak nekünk a „mennyei refektórium” gazdagon terített asztala mellől...

De emlékszem arra a beszélgetésünkre is, amikor későbbi terveidet firtatva a hivatásra terelődött a szó. Boldogan számoltál be arról, milyen változatos programokkal fogadtak benneteket, papság után érdeklődőket a püspöki székhelyen. Harmincegynehány életvidám, jóra, igazra fogékony fiatal a „Mester vonzásában” – szép lehetett. Hogy a hivatás erősödött-e benned az évek alatt, nem tudhatom. Adná az Ég, hogy szemináriumba vonulj. Am az is lehet, hogy másfelé visz utad. Remek volt a „start”, nem féltetek.

Mi készítetted mégis arra, hogy megkeresselek? Tudod, nem vagyok Facebook használó, az ilyen portáloktól idegenkedem. Meglehet, sok „lehetőségtől” esem így el, talán az idővel való takarékoságot hoznám fel mentésemre. Ellenben egyszer-kétszer mégis szörfözgetek a közösségi oldalon. Múltkor arra gondoltam, rápillantanék egykori fiataljaim „profiljára”, kinék merre kanyargott az útja, hol él, mi foglalkoztatja? Így kerültél fókuszba te is. Meg kell valljam neked, nem tartott a böngészés sokáig. Ahogy ezt a mai tinik mondanák: egy pillanat alatt „lefagytam”.

Egy olyan párt logója virított a képernyőn, amely, hát hogy is mondjam, „szókimondásával, merészségével, forradalmi hevületével” megnyerő lehet a fiatalok számára, de éppen ez a vehemencia, mindent jobban tudás, csípőből tüzelés, fülciklandó ígéretetek teszitek eleve gyanússá az elemző, mérlegelő elme számára. Neked, aki szilárd értékrenddel rendelkezel, nem lehet közömbös, hogy a trendi, modern, „dizájnos” megjelenés mögött mi rejtőzik. Mit tartanak, mit vallanak azokról az értékekről, amik egy valóban hívő ember számára megkérdőjelezhetetlenek: abortusz, eutanázia, társadalometikai kérdések, munkaerőköles, szabadságjogok, migráció, családtámogatás, vallási elköteleződés, magyarságpolitika...

Olvass, mérlegelj, kutakodj! És mindig „tisztá forrásból” meríts! Már az is eligazít, ha a rendszerváltás utáni történelmünket nagyító alá veszed. Persze még jobb ennél is nagyobb összefüggéseket látni! Elismerem,

nem könnyű tisztán látni ebben a hazugság- és rágalom-özönben. Csak arra kérlek, ne add könnyen a voksodat! Itt már nem négy éves ciklusokra, hanem sokkal hosszabb távra döntünk. Ha elhibázzuk, jóvátehetetlen kárt okozhatunk! Éreld a felelős döntést, kérd hozzá a „Bölcsesség Lelkének” segítségét!

Hadd zárjam soraim egy sokatmondó fabulával. A hegyi patak partján egy kövön állva itta a friss, tiszta vizet a birka. A patak szakadékos, mély volt, nem lehetett egykönnyen átjutni rajta. A patak túlsó partján, túl az örvényes sodró vízen egyszer csak egy farkas bukkant fel. Meglátta a birkát és éhesen nyelt egyet. Nyájasan rákiáltott a birkára:

-Jó napot, jó napot, kedves barátom! Hogy vagy, mint vagy, hogy érzed magad?

-Köszönöm szépen – válaszolta a birka – jól vagyok.

-Örülök, hogy jól vagy, kedves barátom! – Jó húspan vagy, ugye?

-Igen, nagyságos uram – szólt vissza tisztelt tudóan a gyapjas. – Jó a legelő ezen az oldalon.

-Igazán? – csodálkozott a farkas. - Jó, hogy mondd. Épp ez iránt érdeklődöm. Ugyanis mi, ezen az oldalon élő farkasok elhatároztuk, hogy ezentúl mi is csak a legelőről szerez-

rezzük be táplálékunkat. Azon töröm a fejem, hogy tudnék átjutni a másik oldalra. Veszedelmes a patak, könnyen benne marad az ilyen magamfajta jó úszó is... Nem tudod megmondani, hol lehet átjutni a patakon? Biztosan láttad már, merre járnak át a pásztorok. A birka megtisztelve érezte magát, szinte belepirult a kitüntetésbe.

- Igenis láttam, merre járnak át – hadarta készségesen. Tessék odamenni ahhoz a nagy kőhöz. Onnan át lehet ugrani arra, amelyik benne áll a mederben. Arról ismét a harmadikra. Még egy ugrás, és ideát van.

- Köszönöm – vihogott az ordas.

Egy-két ugrással odaát is termett.

- Most pedig számoljunk! Gyere csak, pajtás, hadd egyel-
lek meg!

Eddig a tanmese, ami sokunkat eligazít. Kíváncsi vagyok, hogy körültekintően döntés! És még valami... Még nem adtam fel a reményt, hogy Harsányi Lajos győri papköltő sorai rajtad is beteljesednek:

„Engem az Úr ragadott el magához.

Ó tette szent palástját vállaimra.

Azóta látok minden-minden titkot.

Enyém az arany, tömjén és a mirha.”

Üdvözlettel:

Lóránt atya

IRODALMI MELLÉKLET

Babits Mihály:

A Jézust kereső kisfiú

Az időben Jézus indula Galileából és méne Júdeának határiba, a Jordánon által kelvén. A Tanítványok vele mentek. Történt pedig útközben, hogy Scythopolis városában, mely már Szamáriának szélén vagyon, Jézus prédikálván a népek, nagy tömeg sereglett körébe, s a tömeg között nagyszámú kisebb-nagyobb gyerekek is, aki mind látni szeretett volna valamit... Mert tudvalevő, hogy minden gyerek kíváncsi. De a Tanítványok haragudtak a gyerekekre s mérges szavakkal akarták szétkergetni őket.

- Ereggyetek innen; ti úgysem értitek, amit a Mester mond!

A gyerekek persze nem sokat adtak ezekre a beszédekre és mindig újra meg újra előtolakodtak. Csak a hétesztendős kis Aramiás, – ő olyan szelíd, félénk fiúcska volt, mert a mostohaapja, a foltozóvarga, mindig ütötte – ő nem mert közel menni. Messziről, az utca túlsó végéről nézte az édes, fehér ruhás Jézust. Úgy ragyogott a fehér ruhája! Kegyetlenül égett, sütött a nap, vakított a kékség, tüzeltek a sétányos tetetű házak. De ez mind semmi se volt a Jézus ruhájának fehérsége mellett. Ó, bizony Aramiás semmit sem értett volna a beszédéből: de mégis úgy szerette volna hallani.

- Engedjétek hozzám jönni a kicsinyeket! – mondta az édes, szelíd hang; de éppen ekkor jöttek le a Tanítók és Farizeusok a felső utcából; köntösük széles, sárga sávjai belekiabáltak a házak fehérségébe; hosszú szakálluk reszketett; nem mentek közel azokhoz, akik a Jézus körül álltak, de Aramiást útban érték és rá is mordultak:

- S te mit ácsorogsz itt, takarodj haza, gonosz kis csavargó!

- Avagy nincs dolgod a csirizestál mellett, apád műhelyében?

- Nű, és ha nem volna? Én, mikor ekkora voltam, ott ültem a zsinagógában...

- Ott ültünk egész nap a zsinagógában, a tudós rabbik lábainál, akik a szent Betűkre oktattak...

Aramiás ijedten sompolygott tovább, mert látta már a sanda aleph-et és a többi betűket, amint a szétcsavart sárga lapból kímászva, kunkorodott testű, nagy, kegyetlen hangy-k, mind sorban az ő szegény kis fejébe igyekszik... Szerencsére a Tanítók Jézusról kezdtek beszélni, nagyon haragosan és nem törődtek már vele... Aramiás lekanyarodott egy hosszú fal mellett, a mezők felé, messze kerülve a zsinagógát; de megjárta vele, mert egyszerre a mostohaapja állt előtte, aki éppen a szőlők között nyaraló latin úrnak vitte volna haza az új saruit; dült-fült a méregtől.

- Hol jártál! hé – ordított Aramiásra, – én vigyem haza a láb-

beliket? hé! – És a fűlinél fogta meg Aramiást, mint ahogy a sarukat szokta a zsinóruknál.

Aramiás nézett jobbra-balra, hol surranhatna ki? de a körmök kapcsai kitűnően zárultak cimpáin és nem volt sehonnan segítség. A tücsök iszonyú éles csúfnótát zengtek a mezőről.

- Az anyád se dógozik; te se dógozol – folytatta a varga. – Az anyádat kilelte a hideg, te meg elcsavarogsz. Minek eszitek a kenyereket? No megállj, csak legyünk egyszer otthon! Hol az istenbe vótál, gazember?

Az asszony meg-megrázkódva kínlódott a vackán; a varga – amint hazaérték – belerúgott: ez aztán elcsönnesült és mozdulatlan maradt. A varga akkor a fiúhoz látott: szegény Aramiás először böngött nagyon és ordított; de

később ő is elcsönnesült és mozdulatlan maradt. A varga pedig áldomást ivott a munkára: borostömlőt hozott a pincéből, és attól legelőbb is énekelni kezdett; de a végén ő is elcsönnesült és mozdulatlan maradt.

Eközben este lett.

A tücsök zenéje az egekig csapkodott; Jézus pedig megindult a tanítványokkal, mezítláb az esteli harmaton, Jeruzsálem felé. Aramiás csodálatos fehérséget látott álmában és reggeltájban fölnyitotta szemeit. Csöndben, hogy a vargát föl ne ébressze, kilopózott a házból és ment a piacnak.

A piacon nyoma se volt a fehér Jézusnak: üres volt még minden, csak Zaffira, az öreg galambáros kofa, tákolta a sátrát, mert ünnepek közeledtek s ilyenkor nagyban veszik az áldozathoz való galambokat.

- Nini, a vargáék kis Aramiása – kiáltott Zaffira. – Mit keresel te itt ily korán, naplopó?

- A Jézust keresem – felelte Aramiás.

- No éppen, a Jézust! keresed bizony az áldozati kalácsokat, hogy csenhess belőlük! Hiszen a Jézus már az éjjel elindult a hűsben és meg sem áll Jeruzsálemig! Takarodj innen! nem kell nekem ilyen kalácsok-körülsettenkedő.

Aramiás ijedten húzódott vissza a harcias hölgytől, aki egy hosszú sátorrudat lengetett kezében; éhes kis szeme édes kalácsok emléket vitte magával. A hosszú fal mentén leszaladt a város végéig, ahol két sovány pálmafa még ebben a reggeli órában egy csipet árnyékot is vetett. A pálmákon nem volt már egy szem datolya se. Aramiás lengett a jeruzsálemi útra: messze, az ég alján, úgy tűnt föl neki, mintha fákat látna, és valami fehérséget a fák között. Aramiás elindult az úton... Apró gyíkok surrantak szét előle a porban, de ő meg se látta. Mély tünődésbe merülve sietett, sietett. Azon tünődött, hogy jól emlékszik-e? Mert úgy emlékezett, hogy tegnap a Jézus apró kalácskákat adott azoknak a gyerekeknek, akik a közelébe jutottak.

Nagyon, nagyon éhes volt Aramiás.

Alig tudott menni. Minden csontja fájt még a tegnapi veréstől. Aztán, amint a Nap egyre föllebb jött, – a Nap, ez a kérlelhetetlen ellenség – a meleg tűrhetlenné kezdett válni. Sehol egy fa, sehol egy kis felhő. Aramiás felhőről ábrándozott, nagy lengő felhőről, amely olyan, mintha az Isten legyezőt emelne, fehér tolllegyezőt, mint amilyent a latin úr gyaloghintaja mellett szoktak a rabszolgák tartani. Aztán addig tűnődött erről a fehérségről, míg Jézust képzelte az égen, a fehér ruhában, édes kalácskával az ölében. Fölemelte a fejét, de egyszerre elvakult, elszedült: mintha az egész ég csupa Nap volna, egyetlen tűztenger!

Már az a gyér növényzet is eltűnt, a széleslevelű lapuk, poros giz-gazok. Már kiért a kősvatagra. Itt az út sem volt látható többé: egyforma, fehér, kiégett, lapos, töredezett sziklák mindenfelé, melyek százszorosan verték vissza a Nap sugarát. Akármerre nézett Aramiás, egyforma fehérségek villantak elébe, és a fény táncolt, mint a tükrök között. A fiúcska elkáprázva és támolyogva ámult ide-oda.

- Itt, itt a Jézus! – gondolta magában; és csakugyan mintha minden oldalról tíz-húsz fehérűhás Jézus lebbent volna elé, csak hogy abban a minutában tovasuhanjanak. – Merre lehet itt Jeruzsálem? – kérdezte magától Aramiás.

Ebben a pillanatban egyszerre valami csengés csengett fel előtte, egy csengettyű hangja, mindig tisztábban, mindig élesebben. Oly édes, ezüstös csengés volt. Itt, itt a Jézus! Aramiás megindult arra, ahonnan a hangot hallotta.

A csengés játszott vele, hol itt, hol ott hangzott, néha egyszerre több irányból is. Az út már tökéletesen elveszett, a kövek egyre rögzesebbek lettek, barlangok és szakadékok nyíltak mindenfelé. Aramiás erőtlenül bukácsolt a csengő után, míg egyszer csak megbotlott, elesett, és nem tudott rögtön fölkelni. Ekkor a csengés feléje közeledett; különös emberek jelentek meg, rongyos ruhá-

ban, lefogyott, vézna testtel, tarisznyával, bottal; piros és fehér sebek voltak a bőrükön, és nagy csengőket ráztak maguk előtt. Amint meglátták Aramiást, megálltak messziről, mintha nem merének közelebb jönni.

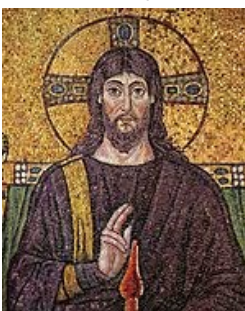
- Egy kis gyerek – mondotta az egyik.

- De hogy kerül ide? – kérdezte a másik.

Aramiás fölkelte és feléjük ment. A csengős emberek tanácstalanul húzódtak vissza, mint hogyha nem tudnák mire vélni a dolgot.

- Nem félsz tőlünk? – kérdezte az első.

Aramiás azon tűnődött, hogy a Jézus ruhája sokkal fehérebb

volt, és az arca is más. Az is zavarba ejtette, hogy egy helyett öt-hat alakot láthatott maga körül. Szédülten támolygott és kapott az egyik után,

mintha testetlen tünemény lenne, amely el akar lebbenni. Így megint elvesztette az egyensúlyt, és el is bukott volna, ha a csengős ember hirtelen az ölében nem fogja.

- Édes kis fiúcska!

A csengők egy pillanatra mind megnémultak, aztán idegesen csörrentek meg itt meg ott.

- Ne nyúlj hozzá! Átkozott! Ne érintsd őt! – kiáltották innen is, onnan is a csengős emberek.

Az első, aki ölében kapta a kis fiút, maga is megijedt erre, s el akarta lökni; de Aramiás két kézzel kapaszkodott a durva szőrharába, és nem hagyta magát lerázni.

- Mi szegény poklosok vagyunk – mondta a csengős ember – és azért járunk a csengőkkel, hogy az emberek, hallva a hangot, messziről elkerülhessenek, és ne kapják meg ezt a borzasztó betegséget. Minket mindig elkerülnek: még senki se jött hozzánk, soha senki! Kár volt idejőnnöd hozzánk, kis fiú! Most majd nem eresztünk el többet. Nekünk is szükségünk van egy ilyen kis gyerekre, mint te vagy: egy ilyen

kis szájra, amit csókolhassunk; ilyen kis kézre, ami belénk kapaszkodik. Éhes vagy? Nesze, adunk az élelemből, amit jóságos lelkek hordanak számunkra! de megeszed a betegségünket... Szomjazol? Adunk inni, de lázunkat iszod... Jere, fuss, maradj, szalad, szeretünk, sajnálunk, megölünk... Fogd, itt van az irgalom kalácsa; ízleljed, édes és halálos, siratunk, nevetünk, hej, pajtások, poklos testvéreim, küldött a Mennybéli nekünk egy kis kölyköt, kis kóduskölyköt, akinek csengőt akasszunk a nyakába, alleluja, táncoljatok, poklos testvéreim!...

A csengők most ütemes csingilingit kezdtek, a zenitre ért nap minden erejével tűzött, a kövekből áradt az izzó fehérség, ingott és rengett a fényben a pusztá, egy kéz egy kaláccsal nyúlt Aramiás felé, aj, micsoda fehérség és zene és halleluja volt égen és földön! És mialatt a gonosz poklosok, röhögve körülállták a kis fiút, és körül táncolták és azt hitték, hogy az ő gyermekük lesz, azalatt a kis Aramiás titokzatos módon magát Jézust látta, amint kalácsot nyújtott feléje; s leroskadt a forró kőre, s mintha a Jézus ragyogóan fehér és meleg ölében hullt volna; és kiadta szegény, meggyötört kis lelkét, és egyenesen a Mennyországba jutott, mint ahogy a Jézus megmondta:

- Engedjétek hozzám a kicsinyeket!

Szent-Gály Kata: Mint senki más

Te ismersz engem, úgy, mint senki más:
tudod felőlem, mit én sem tudok,
hogy ki vagyok,
s mit akarok.

Mielőtt végigmondanám a szót,
már észrevetted, hogyan alakult
az eszme bennem.

Mielőtt az utat végigjárnám,
te láttad: vissza is jöttem.

Előtted nem titok az élet,
és benne minden összefüggések
világosak és áttekinthetők.
Látod a múltban a jövőt,
magban a fát,
a szunnyadó, pöttyös tojásban
a domb jövőendő kórusát.

És tudod azt is, hogy mivé leszek,
ki behunytt szemmel csak megyek,
megyek.

Nem irigylem Szent Józsefet, vagy mégis?

**Avagy eszmefuttatás a jelleméről színész fejfel,
színház híján- Endrédi Gábor írása**

Szegény Szent Józsefet nem irigylem, amikor a feleségem végre nem fáradt, nem fáj a feje és mosolyogva hozzám bújik. A házaselet örömeiből ő bizony kima-
radt, pedig soha nemtervezett cölibátusban élni, ő nem ezt választotta. Ő ezt kapta. De akkor mi járt érte cseré-
be? Mondjuk a tudatos családtervezéssel sem volt gond-
ja, nem kellett attól sem félnie, hogy bővítenie kell a há-
zat, mert nem férnek el a gyerekek. Amikor több gyerme-
kem egyszerre ugrik nekem sikitva a kéréseivel, na, ak-
kor mégis megirigylem, hogy neki csak egy gyermeke
volt, így azért könnyebb lehetett az élet. Krisztus urunk
biztos nem kiabálta a fülébe, hogy „Gyere velem játszani,
de most rögtön!”

Ahogy én képzelem, a négyéves Jézus halkan
odatotyogott Józsefhez, szelíden megsimogatta a szakál-
lát és a fülébe súgta: „Bizony mondom neked, még ma
velem leszel a homokozóban.” Mire
József fáradtan ennyit felelhetett ne-
ki: „Jézus, Mária! Majd anyád játszik
veled. Ma sok dolgom van, nem lesz
nekem ilyenekre időm.” És ekkor
Jézusnak csak ennyit kellett monda-
nia: „Ó, apukám, kicsiny a te hited,
jőjj és kövess engem!”

Elég zavarba ejtő lehet egy
háztartásban élni egy szenttel, pláne
kettővel. Ráadásul a kettőből az
egyik nem csak egy szimpla szent,
hanem maga a Megváltó. Nem lehetett könnyű jó példát
mutatni neki. Például, ha József munka közben véletle-
nül rácsapott az ujjára a kalapáccsal, nem kiálthatott
óhéber átkokat, mint más mezei asztalmester. Jézus je-
lenlétében mégiscsak próbál viselkedni az ember, pláne,
ha a nevelőapja. Mégiscsak tőle tanulta a férfias kifeje-
zéseket. De ha mégis kicsúszott valami a száján, szem-
besülnie kellett azzal, hogy a fia hasonló helyzetben nem
úgy viselkedik, mint ő. Ezt én is átéltem már, mikor au-
tóvezetés közben a gyerekülésből rám szólt a hároméves
kisfiam: „Apu! Nem mondunk másra olyat, hogy kö-
csög!” Büszkeség és szégyenérzet egyszerre kavarg
ilyenkor az emberben: a fiam jobb, mint én.

A kamasz Jézus minden bizonnyal szitokszavak
nélkül tűrte, ha elvétett egy mozdulatot a műhelyben.
Már csak azért is tudom, hogy ez így történhetett, mert
később is találkozott az életben jó pár kíméletlen kala-
pácsütéssel. Méghozzá olyan méretes szögekkel és bru-
talitással, amilyenekkel egy átlagember soha nem talál-
kozik. És ő akkor sem szidta a helyzetet, sőt imádkozott
azokért, akik az ütéseket ráérték. Ezt, mondjuk, József
már nem élhette meg, Máriának ezzel egyedül kellett
szembenéznie. Ott talán ő is irigykedett néhai férjére,
aki már más szemszögből látta az eseményeket. De tér-
jünk vissza a kezdetekhez és a még élő Józsefhez! Megis-
mertegy szépséges lányt a környéken, aki kedves is, jó
fej is, ráadásul úgy tűnt, hogy ő is szimpatizál Józseffel.

Viszontszeret egy lány! Aki kapott már kosarat az élet-
ben, az tudja, milyen fantasztikus érzés ez. Ebből házasság
lesz! Gondolhatta boldogan, pláne amikor Mária
igent mondott a lánykérésre. Aztán beütött a ménkü és
kiderült, hogy a lány, ez az áldott jó lélek, ez az ártat-
lannak hitt Mária babát vár. Hát mégis ilyen forrón eszi
a kását? Valóban ilyen szörnyű az élet, és eddig én egy
álmovilágban éltem? Gondolhatta szegény József. Biz-
tos vagyok benne, hogy egy világ dőlt össze benne. Szor-
morúság, csalódottság, düh és féltékenység fortyogha-
tott a szívében. De ahogy az Írás is tartja: „József igaz
ember volt.” Nem akarta bántani Máriát. Még csak
megalázni sem akarta azzal, hogy nyilvánosságra hozza
a hűtlenségét. Pedig egy kiadós kövezés enyhíthette vol-
na a dühét, és annak idején ezzel sokan egyet is értettek
volna. Ilyesmi nem állt szándékában, csupán ebből a
szándékából is. Intelligens konfliktuskezelés, diszkréció
és önuralom. Nem csinált jelenetet, még csak az anyósát
sem kezdte szidni, hogy milyen példát adott a lányának.
nem ment el kocsmázni sem nagy bánatában. Igaz erről
nincs pontos infónk, így a részemről, ha mégis lecsúszott
volna aznap pár pohárka Józsefnek, még ugyanúgy jár a
szent titulus.

Mária tiszta lelke és bölcses-
sége szintén megnyilvánul itt, mert a
legjobb embernek mondott igent a
házasságra. Pedig azt is el tudom
képzeln, hogy mások is próbálkoz-
hattak nála. Jöttek gazdagabbak,
szebbek, akiket végül kedvesen, de
visszautasított. Érezhette, hogy Jó-
zsef lesz aza az ember, akire minden
helyzetben számíthat. Kaptak is egy-
ből egy extrém helyzetet, amiben Jó-
zsef példásan helytáll. Mária válas-
tásában is megbújik a jó példa, ezút-
tal a lányoknak, hogy milyen szűrőn érdemes átnyomni
a pasikat. Aztán, mint tudjuk, jött az angyal és tiszta
vizet öntött a pohárba. Kiderült, hogy Mária mégsem
hűtlen, tényleg jó fej, a Szentlélek szállt le rá, mégsem
eszik olyan forrón a kását, szép az élet, mehet a lagzi!
Hát, mit mondjak, nem lehetett unalmas az élet még az
ókorban sem. És ez még mindig csak a kezdet. József-
re a továbbiakban egy nem épp stresszmentes kaland várt,
mivel Augustus császárnak népszámlálhatnákja volt.
Ezen se lépjünk túl olyan gyorsan, ahogy azt a pásztójá-
tékokon megszokhattuk! Názárettől Betlehemig 32 óra
az út gyalog. (Google Maps a barátom, tudom miről
beszélék!) 157 kilométer egy számmal és egy kilence-
dik hónapban lévő kismamával, nem semmi. Szerencse,
hogy Mária büntelen volt, így biztos nem hisztizett so-
kat. De ahogy Józsefnek az a pár pohár pálinka, ez eset-
ben Máriának néhány kiborulás simán meg lenne bo-
csátva. Ekkora távolság még egy ütött- kopott Opel-
lel is piszok nehéz lenne vajudás küszöbén álló, első szü-
lés előtt álló, tapasztalatlan fiatal lánynak. Kocsival két
óra, árnyékban 30 fok, mondom, ráugliztam. Azon ki-
vül vittem már a vajudó feleségemet a néhány saroknyi-
ra lévő kórházba autóval. Csupán tíz perc volt, de nem
konfliktusmentes. Am ilyenkor tényleg sok minden meg-
bocsátható egy kiszolgáltatott helyzetben lévő nőnek.
Ahogy nekem is... →

Pedig mi kórházban szültünk egy kiváló orvossal, felkészült és ott-honos környezetben. Önmagában az is egy keveset emlegetett csoda, hogy hogy született meg Jézus. Istállóban persze, de ki vezette le a szülést, ki segítette Máriának? Egy fiatal ács, aki nemhogy szülést, de valószínűleg nőt sem látott még meztelenül addigi életében. És József pályafutása is még csak most kezdődött. Gondoljunk bele! Menekíteni kellett az aszszonyt, mert körözték a gyermeket, akit, ha megtalálnak, kivégeznek. Nem semmi ugye? A kisfiam pár napja él, de már most ő az egyik legüldözöttebb törvényen kívüli. Nem úgy volt, hogy a Szentlélek gyermeke és király lesz meg minden? Aztán irány Egyiptom, ami megint csak egy szép túra (minimum egy nap, lásd Google) ahol Józsefből egy külföldi munkavállaló, egy menekült, egy migráns lett. Nem túl népszerű poszt. Nyelvtanulással, beilleszkedéssel és a konkurencia, a helyi ácsok szúrós tekintetével kellett szembenéznie. Mindezt miért is? Ja igen, a fiamért, aki igazából nem is az enyém, de legalább megölnék érte, ha otthon maradok. Ezeket a problémákat már nem is nagyon tudja az olyan hétköznapi ember, mint én elképzelni.

Csodálom inkább a hétköznapi hőstetteit, az állandó lemondását és az alázatát. Hiszen mindenben alárendelte magát a feleségének és a fiának. Elfogadta a cölibátust, pedig az ember ritkán nőszül meg azért, hogy utána ne éljen szexuális életet. Lemondott arról is, hogy több gyereke legyen, pedig biztos örült volna, ha lett volna otthon egy – két kis tesó is. Aztán ott volt ez a kölkök, ez az Istenadta Jézus. Azt is elfogadta, hogy nem lehet az igazi apukája. Nemcsak a vér szerinti, hanem egy olyan apja sem lehetett, tiszteletet parancsol és értékrendet ad, aki az életre nevel. Neki kellett értékrendet tanulnia a fiától. Neki kellett felnéznie rá, nevelő lett a neveltből. Micso-da alázat kellett mindehhez!

Egyik nap a tizenkét éves Jézus eltűnt a szemük előtt egy nagy forgatagban és három napig keresték reménytelenül. Mária a könnyeivel küszködött és az is benne volt a pakliban, hogy elvesztik az egyetlengyermeküket. Könyörtelenül kilátástalan állapot. Ma a rendőrséggel és a közösségi oldalak megosztásaival két-

ségbeesetten próbálkozó, sírógörcsben szédülő párt látok magam előtt. Mire egyszer csak meglátták Jézust, amint éppen kényelmesen osztja az észt egy templom lépcsőjén. Még csak egy pofont sem keverhetett le nekiaz ember, hanem még ő kapott kioktatást: az igazi apja házában kell lennie, mit kell ezen annyira csodálkozni? Hát, na jó!

Szóval szentté válni kemény melő. De Szent Józsefnek sikerült. Talán pont ezért is kapta a Munkás nevet. Mindenesre a jelleme és élete filmvásznonra kívánczik. Kár, hogy nincs annyi pénzem, mint Mel Gibsonnak!

ESTI IMA A GYERMEKEMÉRT

Gyönyörű imát írt Kunszabó Eszter, a 777 csapat tagja, aki azóta főállású édesanyja. Jobbat nem is kívánhatnál a gyerekednek, mint egy Isten-nel csordultig teli életet.

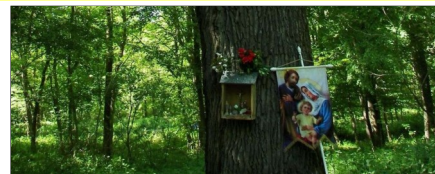
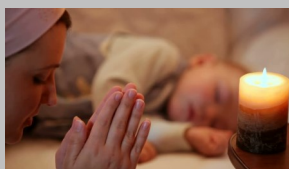
Drága Mennyei Atyám!

Hálát adok a gyermekemért! Köszönöm Neked, hogy pont Őt küldted hozzánk, hogy pont őt szeret-hetjük! Kérlek áldd meg őt életé-nek minden napján! Kísérje őt a Te Szentleked, és az arcáról a Te vilá-gosságod ragyogjon!

Kérlek, tartsd meg őt testileg, lel-kileg egészségesen! Messzire kerül-jék el őt a betegségek, balesetek, bántások! Védelmezd őt az ördög cselvetéseivel szemben, angyala-iddal erősítsd meg őt a harcban! Add, hogy minden küzdelmét a Te nevedben vívja!

Segíts Uram jól szeretnünk, jól nevelnünk őt! Add Uram, hogy pontosan azzá az emberré váljon, akit Te megálmodtál benne, és meg hozza azokat a gyümölcsöket, amikkel rajta keresztül szeretnéd megáldani a világot! Add, hogy mindennél jobban szeressen Té-ged, ragaszkodjon a Te igazságod-hoz, és a tűz a szívében soha ne aludjon ki irántad!

Végül kérlek Uram, hogy ennek a hosszú, boldog, kiteljesedett és Rád-figyelő életnek a végén, üdvö-züljön! Ámen.

IDE ZARÁNDOKOLNAK A SÉTA JÉZUSSAL KÖZÖSSÉG TAGJAI JÚNIUS MÁSODIK SZOMBATJÁN

A SÁGVÁRI KÉPES-FA

A legenda szerint 1520 táján egy éjszaka nagy fényesség szállt Somogy egén, és Andocs felett Mária jelent meg angyalaival, csodálatos énekektől kísérvé. Nagy csodálkozással és félelemmel látták másnap reggel, hogy a falu közepén tornyos kis kápolna áll, oltárán Máriát és a kisdetet ábrázoló szoborral. A legenda azt tartja, hogy a kápolnát az angyalok hozták el Kalocsáról. A szobor ma is az andocsi kegytemplom oltárán áll. Évszázadok óta zarándokok keresik fel az országot minden tájáról a csodatévő Szűz Máriát, akinél a kérések meghallgatásra találnak.

A leghűségesebb zarándokok közül valók a székesfehérvári egyházközség tagjai, akik évszázadok óta visszajárnak Andocsra. 1706-ban a város magisztrátusa elrendelte, hogy a nagy pestisjárvány elmúlásának öröme háláadó körmenetet tartsanak, amelyen minden háztól legalább egy főnek részt kell vennie. Ezen a körmeneten határozták el, hogy minden év szeptember első vasárnapján (Órangyalok vasárnapja) az andocsi Szűz Mária előtt tisztelegnek. Azt, hogy e fogadást 1824 előtt mennyire tartották be, nem tudjuk, de e dátumtól fogva jegyzőkönyvben rögzítik eme nevezetes esemény történetét, és beszámolnak arról, hogy hányan vettek részt. A zarándoklat akkoriban hat napig tartott, ennyi idő alatt fordultak meg Andocsról. Csütörtökön hajnalban indultak, Gamásza-pusztán éjszakáztak, majd Kilitinél mise és ebéd után letértek a hagyományos útról, és erdők-mezők útjain járva közelítették meg Kapolyt, ahonnan továbbmenve szombat déltájban érkeztek meg Andocsra. Vasárnap délben indultak vissza Fehérvárra, ahová kedden érkeztek, megtisztult lélekkel, elfáradt testtel.

Ezen út egyik pihenője a Jabára vezető út mellett, a 300 évesnek mondott tölgya alatt volt, amelynek törzsén volt elhelyezve egy Szent Vendelt ábrázoló festmény, amelyen a szent báránnyal körülvéve látható. A szentképet a székesfehérvári zarándokok hozták 1930-ban, állítólag ez idő tájt az állatok között dúlt valamilyen járvány, ami nagyon megfogyasztotta a máskor népes nyájakat, amelyek a zarándokok útját kísérő dombokon legelésztek.

Ez alatt a Képes-fa alatt (ahogy elnevezték) pihentek és imádkoztak, de Gám-pusztáról is hoztak le kalácsot és hűvös aludtetejt a fáradt zarándokok megvendéglésére. Gyalogos búcsújárók utójára 1951-ben jöttek Fehérvárról a Képes-fa irányába. A fehérváriakon kívül a környék búcsújárói is útba ejtették a fát, így a ságváriak is, akik szeptember második vasárnapján keresték fel az andocsi Szűz Máriát.

Ide indulunk tehát június második szombatján de. 9 órakor a tóti plébánia elől. Szeretettel várunk minden érdeklődőt! Hazaérkezés: du. 4 –5 óra között. Ebéd: a hozzát hazaiából. Túrabotokat ad a plébánia! *Lóránt atya*

Kicsoda Jézus? *(Modern litánia)*

Jézus Krisztus a Biblia valamennyi könyvében szerepel.
A Teremtés könyvében Jézus az Aszszony Szülőtte.
A Kivonulás könyvében ő a húsvéti Bárány.
A Leviták könyvében ő a Pap, az Ol-tár és az áldozati Bárány.
A Számok könyvében ő a Felhőszlop nappal és a Tűzoszlop éjjel.
A Második Törvénykönyvben Jézus a Proféta, akárcsak Mózes.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Józsue könyvében Jézus üdvösségünk Vezére.
A Birák könyvében Biránk és Törvényhozónk.
Rut könyvében testvéri Megváltónk.
Sámuel két könyvében igaz Profétánk.
Ezdrásnál ő építi újjá életünk romba dőlt falait.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Nehemiás könyvében ő épít fel minket újra.
Tóbiás könyvében ő az új élet Hírnöke.
Judit könyvében ő a Gyengeség, aki Győzelemmé lesz.
Eszter könyvében ő a Pártfogónk.
A Makkabeusok két könyvében ő a Vezér, aki meghal Isten törvényéért.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Jóbnál Jézus örökké élő Megváltónk.
A Zsoltároknál ő a Pásztorunk.
A Példabeszédekben ő a Bölcsességünk.
A Prédikátornál ő a feltámadás Reménye.
Az Énekek énekében szerelmes Völegényünk.
A Bölcsesség könyvében Isten gondolatának kiáradása.
Sirák fia könyvében Jézus a Biztonság.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Izajásnál Jézus a szenvedő Szolga.
Jeremiásnál ő az igaz Sarj.
A Siralmak könyvében ő a Proféta, aki sír.
Báruknál ő az Örökkévaló Irgalma.
Ezekielnél ő az, aki uralkodni méltó.
Dánielnél Jézus a negyedik férfi a tüzes kemencében.

Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Ozeásnál Jézus a Férj, aki örökké hűséges a bűnöshöz.
Joelnél ő keresztel tűzzel és Szentlélekkel.
Ámosznál ő állítja helyre az igazságosságot.
Abdiásnál ő az, akinek hatalma van, hogy megmentsen.
Jónásnál ő a nagy Küldött.
Mikeásnál ő a jó hírt hozónak lába.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Náhumnál Jézus a mi Erősségünk a megpróbáltatásban.
Habakuknál megváltó Istenünk.
Szofofiásnál Izrael Királya.
Aggeusnál ő a Pecsétyűrű.
Zakariásnál alázatos, számárcsikón érkező Királyunk.
Malakiásnál Jézus az igazságosság Fia.

Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Máténál Jézus a köztünk lévő Isten.
Márknál Isten Fia.
Lukácsnál Mária Fia, aki hozzánk hasonlóan érez.
Jánosnál az Élet Kenyere.
Az Apostolok Cselekedeteiben Jézus a világ Megváltója.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

A római levélben Jézus Isten Igazságossága.
Az első korintusi levélben ő a Feltámadás.
A második korintusi levélben ő a vigasztalás Istene.
A galata levélben ő a Szabadságunk és Szabadítónk.
Az efezusi levélben Jézus az Egyház Feje.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

A filippi levélben Jézus az Örömről.
A kolosszei levélben ő a Kiteljesedésünk.
A tesszalónikai levelekben ő a Reménységünk.
A Timóteusnak írt első levélben ő a Hitünk.
A Timóteusnak írt második levélben biztos Állandóságunk.

Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

A Titusz-levélben Jézus az Igazság.
A Filemon-levélben Jótevőnk.
A Zsidókhöz írt levélben ő a mi Tökéletességünk.
Jakabnál ő a hitünkben rejlő Erő.
Péter első levelében ő a Példaképünk.
Péter második levelében ő a Tisztaságunk.
Jöjjetek most, térdeljetelek elé!

Az első János-levélben Jézus az Életünk.
A második János-levélben Mintaképünk.
A harmadik János-levélben Ösztönzőnk.
A Júdás-levélben hitünk Alapja.
A Jelenések könyvében Jézus az eljövendő Király.

Ő az Első és az Utolsó, a Kezdet és a Vég.
Ő a Teremtés Kezdeté és mindenek Alkotója.
Ő a világegyetem Tervezője és minden idő Ura.
Mindig volt, mindig van és mindig lesz: mozdulatlan, változatlan, legyőzhetetlen, megsemmisíthetetlen.

Megsebezték, mégis gyógyulást hozott.
Átdöfték, mégis enyhíti fájdalmainkat.
Üldözték, mégis szabadságot adott.
Meghalt, de életre kelt.
Feltámadt és erőt ad.
Uralkodik és békével tölt el.

A világ nem érti meg őt.
Hadseregek nem győzhetik le.
A tudósok nem tudják megmagyarázni.
A hatalmasok nem tudják kikerülni.
Heródes nem tudta megölni.
A farizeusok nem tudták összezavarni.
Nero nem tudta összezúzni.
Hitler nem tudta elhallgattatni.
A New Age nem tudja pótolni.

Ő az Élet, a Szeretet, az Örökkévalóság, ő az Úr.
Ő a Jóság, a Gyengédség, ő az Isten.
Szent, igazságos, hatalmas, erős, tiszta.
Útjai igazak, szavai örökké megmaradnak, törvényei sohasem változnak, szelleme áthat minket.
Megváltóm, Üdvözítőm, Istenem, Papom, Örömről, Vigasztalom, Uram, életem Ura.
Amen.

Hallotta?

„TUDTAM, HOGY AMIT A KEZEMBEN TARTOK, AZ IGAZSÁG” – KORÁBBI SZUPERMODELL A MEGTÉRÉSÉRŐL

Kathy Ireland korábbi supermodell, címlapok és divatbemutatók sztárja ma sikeres üzletasszony, vagyonát 420 millió dollárra becsülik. Az egykor lázadó tinédzser őszintén vallott arról, hogyan találkozott „véletlenül” a Bibliával, ami örökre megváltoztatta az életét.

Ireland feltörekvő modellként érkezett 18 évesen Párizsba. Lázadó volt, megkérdőjelezett mindent és nem hitt benne, hogy bárki is birtokában lehet az igazságnak. Bár a párizsi modellkedésről mindenkinek a fény és a csillogás jut eszébe, Ireland nehéz időszakon ment keresztül akkoriban. Egyedül volt külföldön, ahol az álmait kergette, és egy olyan otthonban lakott, ahol nem szívesen hagyta nyitva a szobája ajtaját. Később megtudta más lányoktól, akik korábban ott laktak, hogy azt a szobát csak a *börtön* néven emlegették.

Édesanyja a tudta nélkül egy Bibliát csempészett a bőröndjébe. „Azt sem tudtam, hogyan kell olvasni.” – mondta Ireland a Fox News interjújában. „Sosem olvastam korábban a Bibliát. Véletlenül kinyitottam Máté evangéliumánál. Ahogyan olvastam az éjszaka közepén, világossá vált számomra, hogy az igazságot tartom a kezemben. Senki sem volt a szobában, aki azt mondta volna, hogy gyere ebbe a felekezetbe, vagy abba a felekezetbe. Egyszerűen tudtam, hogy Jézus Krisztust akarom követni. Aki egyáltalán nem olyan volt, mint amilyennek elképzeltem.”

Megerősítő volt számára az is, ahogyan Jézus a nőkkel bánt.

„Az én iparágamban akkoriban rengeteg megbízhatatlan férfi volt. Valóság-

gal lenyűgözött, hogy Jézus milyen erős volt, ugyanakkor szeretetteljes és tisztelettudó a nőkkel szemben. Ez vigaszt nyújtott nekem. Így Ő lett az Uram és Megváltóm. Ez az élmény örökre megváltoztatta az életemet.”

Ireland folytatta a modellkarrierjének az építését, melyben nagy sikereket ért el. Egy tanúságtételében bevallotta, sajnálja, hogy sokáig gyermek maradt a hitében. Követte Jézust, de csak ugyanazokat az igéket olvasta. Ami nem tetszett neki vagy nem értette, azzal nem foglalkozott.

„Megpróbáltam Istent egy olyan képre formálni, amilyennek én akartam látni, ahelyett, hogy megadtam volna magamat neki és engedtem volna, hogy azzá formáljon, akivé teremtett. Te jó ég, nagyon türelmes volt! Minden egyes nap tanít nekem valamit.”

Ireland azt is bevallotta, hogy nehezőre esett Istent helyezni az első helyre. Miután feladta a modellkedést, sikeres vállalkozásba kezdett, mindemellett három gyermeket nevelt. Csendességei alatt újra és újra az az üzenet jött szembe vele, hogy tegye Istent az első helyre az életében.

„Azt az üzenetet helyezte a szívemre Isten, hogy tegyem Őt az első helyre, és több időt, minőségibb együttélést fog adni nekem a gyermekeimmel. Így elkezdtem 15 perccel korábban kelni, hogy minden reggel elmondjak egy gyors imát. Azok a kezdetben 10 perces imádságok és Bibliaolvasások később egyórások lettek. Ez nem egy kötelesség számomra, hanem igazi öröm. Ez a mindennapi kenyerem és vízem.”

Ireland 1993-ban alapította vállalkozását, melyet azóta a Forbes magazin is listázott és Kathy-t az egyik legsikeresebb nőnek nevezte Amerikában, aki egy 420 millió dolláros birodalmat épített. Kathy Ireland nem pocsékolja el a vagyonát, számtalan non-profit szervezetet és alapítványt támogat és nagykövete azoknak. Tanúságtételét bővebben ebben a korábbi angol nyelvű videóban lehet meghallgatni:

Kathy Ireland - White Chair Film - I Am Second®

Mit rejt a kagylóhéj?

Sokak számára hihetetlenül nehéz volt az elmúlt egy év, ezért is adhat erőt egy nagyon inspiráló történet.

Félelemmel vegyes bizonytalanság és sok bánat terheli azokat, akik a vírus miatt elvesztették szeretteiket, munkájukat, eddigi megszozott életüket. Mivel a járványnak még koránt sincs vége, az emberek továbbra is küzdenek és nagyon rá vannak szorulva egy kis mosolyra.

Jaden Hayes, az árván maradt kislány története sokat segíthet ebben. Ő ugyanis a szomorúságát és a félelmeit elképesztő módon dolgozta fel.

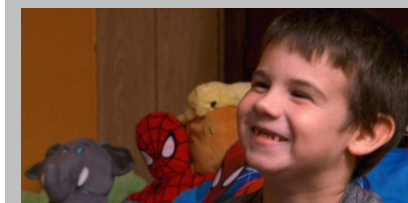
Jaden 4 éves volt, mikor apja elhunyt, majd két évvel később édesanyja álmában halt meg. Bánatában arra jött rá, milyen nehéz neki látni, hogy mások szomorúak. A kis árva úgy döntött, hogy orvosolja ezt. Az akkori nagynénje és gyámja, Barbara segítségével elment és rengeteg apró játékot vásárolt, hogy azokat a járókelőknek átadva mosolyra fakassza őket.

A CBS televízió klipjeiben négy különböző alkalom látható, amikor a kislány odament idegenekhez és apró ajándékokat adott át nekik. Csupán annyit kért cserébe, hogy mosolyogjanak. Nem meglepő, hogy erőfeszítései sikeresek lettek!

„Áradt az öröm ebből a gyermekből, és minél több embert mosolygott meg, annál jobban ragyogott” – magyarázta nagynénje. A forgatás idején a kislány 500 ember mosolyát számolta össze. Készségesen beismerte, hogy még mindig szomorú az anyja halála miatt, de a mosoly küldetését, célt adott neki.

Ennek már közel hat éve. Jaden mostanra 12 éves lett és továbbra is végzi a szolgálatát. Nagynénjénél és nagybátyjánál él az USA-ban, Georgia államban. Van egy Facebook oldala, a Jaden's Journey, ahol a fiatal mosolykészítő még sok örömet ad másoknak.

Kezdetben az volt a célja, hogy kedves gesztusával 33 000 embernek csaljon mosolyt az arcára, történetének terjesztésével ez mostanra már biztosan sikerült.

Kosztolányi Dezső:

Öreg pap

Gyermekkoromban még angol-búr háborút játszottunk. Az egyik fél volt a „maroknyi szabadságszerető” búr nép, a másik az angol, a „zsarnok”, aki lábbal tiporja a hősokeket.

Egy vasárnap, minkeelőtte templomba mentünk volna, az osztályban gyülekeztünk. Akkor is kitört az angol-búr háború.

Általában mindenki búr akart lenni. Az erősek, a markosok, az erőszakosak azonnal kinevezték magukat búr fölkelők, harcosokat toboroztak zászlójuk alá, s az a néhány fiú, aki tétovázott, elmélázott, a gyöngé és csenevész, a természeti kiválasztódás és a többség rémuralma folytán, angol lett. Nekem is többnyire ez a szerep jutott. Ezt annak idején váltig szégyelltem. Nem is mertem bevallani senkinek. Csak most beszélem el, miután időközben sikerült tájékozódnom, hogy nem is olyan ropant szégyen ahhoz a néphez tartozni, mely megteremtette a szabadelvűséget, a világkereskedelmet, és olyan férfiakat ajándékozott a világnak, mint Hume, Newton és Shakespeare. Hogy a búrok mit műveltek azalatt, arról nincs tudomásom.

Aztán az iskolai viadalokban a harc eshetősége olyan volt, hogy több hősiesség kellett angolnak lenni, mint búrnak. Az arány itt tudniillik teljesen megfordított. A „maroknyi szabadságszerető” nép basáskodott, püfölte-pofozta az angolokat, gyomrozta a zsarnokokat, akik szegények már az első pillanatban a földön hevertek.

Én is így feküdtem lenni a tanterem padlóján, fölöttem egy csomó vastag kamasztesttel, mely mozgó, izgatott rétegben helyezkedett fölém.

Egyszerre nyílt az ajtó. Latintanárunk nyitott be, az osztályfőnökünk. Papok tanítottak bennünket, derék, tudós papok, akik mind testi, mind lelki jóvoltunkra atyai szeretettel ügyeltek.

Latintanárom különösen szigorú volt. Megkövetelte, hogy még álmunkban is elfújjuk a rendhagyó igéket, és jaj volt annak, aki valamit elvétett. Ezt gonosztevőnek nevezte. Nem türelmetlenségből vagy elvakultságból. Belül, a lelke

mélyén valóban meg volt győződve, hogy aki nem szereti a latin nyelvet, és nem hordja szíven a rendhagyó igék ügyét, az a társadalom szemete, gonosztevő és hazaáruló.

Amikor ő feltűnt az ajtó keretében, az ellenségek, akik az imént még oly ádáz küzdelemben gabalyodtak össze, a megegyezés minden reménye nélkül, hirtelen békét kötöttek. Ki-ki a helyére ugrott. Én tápázkodtam fel utoljára, mert legalul kerültem.

Nem szólt semmit. Gúnyosan a fejét csóválta, rosszallóan pillantott utánam, amint hajlongva padomba sompolyogtam.

Csak a mise alatt vettem észre, hogy új tavaszi ruhám, melyet ezen a napon vettem föl elő-

ször, elszakadt. Kabátom alján egy elég nagy hasadás tátongott.

Tudtam, hogy mit jelent ez. Apám, ha meglátja otthon, elnadrágot. Egyelőre tenyeremet szorítottam rá, mint valami sebre, hogy gyógyuljon. De mihelyt levettem róla a tenyeremet, a súlyosan sérült beteg kelme lefittyent. A seb gyógyíthatatlannak mutatkozott.

Mise után a kápolna alatt ott állt a latintanárom.

– Miért sírsz? – kérdezte keményen.

– Eltépték – hebegtem, és mutattam.

– No lásd – bólintott –, megérdemelted, haszontalan.

Nézte a kabátom, valamin tűnődött, így szólt:

– Gyere velem.

Mentem a hosszú, sötét folyosón utána. A folyosó végén volt a cellája. Kinyitotta az ajtót egy nagy kulccsal. Szűk kis cella volt. A vasrácsos ablakon virágcserepek álltak. Fekete nedvességfoltok ütözködtek ki a sárga falon. A falon csak feszület lógott meg egy Szűz Mária-kép.

– Vesd le a kabátod – parancsolta.

Fogalmam se volt, mi következik ezután. Azt hittem, hogy elkobozza a kabátomat, és mint bűnjelet átadja az igazgatónak, vagy valami borzalmas fegyelmi eljárás következik, beláthatatlan következményekkel. Némán levetttem a kabátom. Ő átvette némán.

Az ablak mellé ült. Ott kihúzott egy fiókot, abban hosszan-hosszan keresgélt. Föltette a pápaszemét. Tűt vett elő, cérnát, faldozófát. Nyálazta a cérnát. Bandzsítva trafálgatta vele a tű fokát. Végre befűzött, varrni kezdett. Varrta a kabátom.

A magányos férfiak gyakorlottságával varrt, de sokáig tartott, amíg elkészült vele.

Közben gondolkozhattam arról, hogy mi történik. Először is megdöbbenem, hogy közösséget vállal egy nebulóval, és cinkostársként leplezi azt, amit büntetnie kellene. Másrészt vasárnap tilos varrni. Ezt a napot pihenéssel, elmélkedéssel, Istennek tetsző cselekedettel kell megszentelni. Aki varr, az bűnt követ el. Azon tépelődtem, vajon nem jut-e büne miatt a pokolba, az örök kárhozatba. Ma már tudom, hogy nem. Azóta ha szentekről, földi angyalokról hallok, mindig tüvel-cérnával képzelem el őket és faldozófaival.

1930

Add, Istenem

Add, Istenem, hogy a világ kisimuljon és elcsendesedjen bennem és mindenki benn.

Hogy az éjszaka csöndjében asztalodhoz ülhessek, ahhoz az asztalhoz, ami mellől senki se hiányozhat. Ahhoz az asztalhoz, hol a Nappal és a csillagokkal együtt a hétköznapok is kiálszanak, s egyedül a te békéd világít.

Igen, hogy helyet foglalhassak már most egy rövid időre annál az eljövendő asztalnál, amit egy öröklétre megígértél, s aminek egyedül a te békéd a lámpása, eledele és terítéke. (...)

Add, hogy imámban ne kérjek semmit, de annál inkább hallhassalak és hallgassalak Téged.

Amen.

(Pilinszky János)

G y e r m e k o l d a l

Táborozz velünk!

23. Hittanos tábor -

2021, Bodony

Bükkszék

Parádsasvár

Eger

Oxygen-Adrenalin Park

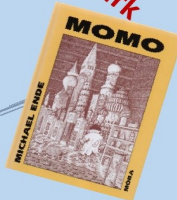

Egerszalók

KERETTÖRTÉNET: A MOMO C. REGÉNY

Recsk

Időpontok:

Lányok tábora: július 26-31.

Fiúk tábora: augusztus 2-7.

Helye: Bodony, Plébánia

NEM HITTANOST IS SZERETETTEL LÁTUNK!

TÁJÉKOZTATÓ: Bármikor a 30/4976520-as telefonszámon, ill. június 4-én, pénteken du. 6 órakor a Lengyeltóti Plébánián

**Urunk, mutasd meg nekünk irgalmas szívedet,
* és üdvösségedet add meg nekünk. Zsolt 84,8**

Színezz! : K= kék; S= sárga; P= piros; B= barna

E névben van üdvösségünk

„Mélto vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom...” (Jelenések 4:11)

Barkochbázzunk! Gondoltunk egy szóra. Egy kis rávezetés: ez egy nagyon jól ismert szó. Második segítség: ez egy név, és ahogy az Apostolok cselekedetei 4:12-ben áll, ez az egyetlen név, amely valódi szabadságot adhat nekünk.

Nos, mi a megfejtés? Hiszen ismered a Bibliát (te kis szent), és kitaláltad, hogy a Filippi 2:10-ben van megírva. Jól van. Eltaltad. Jézusra gondoltunk. Sokszor szoktuk mondani, ugye? „Jézus”. Persze, hogy mondjuk. Keresztyének vagyunk. Jézus neve szerepel szinte minden dicsőítő énekben. De lépünk csak egy lépést hátra! Mit jelent nekünk valójában Jézus és az ő neve? A Timóteushoz írt levélben olvassuk: „egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Timóteus 2:5). Jézus az egyetlen, aki képes áthidalni az Isten és közöttünk tátongó szakadékot. Ő vállalta a borzalmas halált, amit MI érdemeltünk, ezzel nyitotta meg a kaput, hogy az ő erejében élhessünk. Ha azt mondjuk: „Jézus nevében”, nem csak egy szép keresztyén közhelyet alkalmazunk, amivel jelezzük az imádkozás végét. Azt mondjuk vele, hogy megragadjuk a Nevet, amely a legbecsesebb személy erejét és legdrágább tettét hordozza (halálával örökre legyőzte a halált).

...és most?

Meglehet, úgy hangzunk, mint az 1800-as évek nagy prédikátorai, ha azt mondjuk „elmélkedj Jézus nevében!” De... hmm... nem bánjuk, ha ódivatúnak tűnik megfogalmazásunk. Csak csináld! Próbáld az elmédet és a szívedet Jézusra összpontosítani (az élő, hús-vér, valóságos személyre, a halált legyőző Jézusra)! Tölts egy kis időt imádsággal, gondolkodj Jézus nevének erején!

Klikkelj csak ide:

<https://>

www.youtube.com/watch?v=6Q97HyjLdB4

A szív csöndessége

A zaj „kulturájában” élünk. Szól a rádió, a tévé, nézzük a DVD-eket egymás után, amikor egy kis szabad időnk van, és rossz értelemben megfélemlünk magunkról. Szép lassan elfelejtünk gondolkodni is.

Nem gondoljuk át, mi az, amit másképpen kellene tennünk ahhoz, hogy harmonikus legyen az életünk. Lelkiismeret-vizsgálatunk gyakran felszínes, talán éppen csak annyira futja az időnkéből, hogy megállapítsuk: áldozhatunk-e, vagy belépünk előtte a gyóntatószékbe. Felszínessé válunk a kapcsolatainkban is. A fiatal pár a vonaton már nem egymásra figyel, hanem az okos telefon játékaire. Nincs közös téma, mert már nem számít, mi foglalkoztatja a másikat, csak net-őrület van. Elfut az élet a fejünk fölött. Észre sem vesszük, és megöszülünk. Csak amikor a betegség, az érezhető öregedés kopogtat az ajtónkon, akkor ébredünk föl a virtuális világ mélyaltatásából.

Jöjjetek hozzám mindnyájan – hív Jézus –, és bennem nyugalmat talál lelketek! (vö. Mt 11,28) Ez a nyugalom a szív csöndessége. Erre hív Jézus. *Mint a kisgyermek anyja ölén, a lelkem bennem úgy pihen* (vö. Zsolt 131,2) – éneкли a zsoltáros. Ezt a belső békét, nyugalmat, pihenést soha nem fogjuk megtapasztalni, ha nem állunk meg minden nap legalább egy fél órára, hogy elcsöndesedjünk, belépünk önmagunkba az imádság kapuján. Idő kell rá, hogy a bennünk lévő zaj elüljön, és figyelni tudjunk arra, Aki odabent vár ránk, és meg akarja érinteni szívünket, mondva: *Az én békémet adom neked. Nem úgy, ahogy a világ adja, adom neked* (vö. Jn 14,27). A világ „békéje” virtuális „béke”, csupán látszat, illúzió, eltávolít a realitástól. Előbb-utóbb nem merünk szembenézni valóságos önmagunkkal, és a valóságos másikkal, a társunkkal, családukkal, barátainkkal úgy, hogy lássuk, kik is vagyunk valójában és kikkel élünk együtt. Nem menekülhetünk ugyanakkor egy életen át önmagunk elől, a valóság elől! Ha ezt tesszük, akkor csak a földi élet utolsó pillanatában ismer-

jük föl: eltékoztunk időnket, ami most éppen elfogyott itt a földön. Isten irgalma természetesen ekkor is átölel, ha elfogadjuk, de milyen nehéz lesz szembesülnünk az időből kilépve azzal, hogy a mulasztásokkal mennyi mindenkit fosztottunk meg a jótól, elsősorban önmagunkat, valamint szeretteinket! A tisztulás állapotában talán ez okozza majd a legnagyobb szenvedést.

Jézus a belső békét már most nekünk akarja adni. Ameddig nem tapasztaljuk meg, addig nem is tudjuk, mit veszítünk. Az üdvösség: „béke és öröm a Szentlélekben” (Róm 14,17). Ez a legnagyobb jó, amit birtokolhatunk Isten kegyelméből, már itt a földön is.

A lótas-futás közepette álljunk meg egy kis időre, és helyezkedjünk Isten jelenlétébe! Vessük ki magunkból az aggodalmaskodást, amely olyan méreg, ami lassan, de biztosan öl. Kiöli belőlünk a hitet, az Istenbe vetett bizalmat, mert nem engedi látni az ég madarait és a mezők liliomait, amelyek nem vetnek, s nem aratnak, csűrökbe sem gyűjtenek, a mennyei Atya mégis gondoskodik róluk (vö. Mt 6,26). Talán azt gondoljuk, nem érünk többet Isten számára a verebeknél? Tegyük meg, ami rajtunk áll, és a többit engedjük el! Isten majd pontot tesz a mondat végére, amelyet a mi kezünkkel kezdett el írni.

„...ahol az Úr Lelke, ott a szabadság” (2Kor 3,17). A szív csöndességének is ez a nyitja: a belső szabadság, amely Isten ajándéka. Nem tudjuk befogadni, ha állandóan zajban, a saját tevékenységünk lázában égünk. Engedjük Őt is cselekedni bennünk és általunk!

Már a világ is érzi, hogy túl gyors tempót diktál, mert azt tanácsolja: engedjük el magunkat az ún. relaxációban. Ha nem ebben a fölkínált „üresjáratban”, hanem Isten jelenlétében engedjük el magunkat, akkor ez már imádság, anélkül hogy bármit is mondanánk azon kívül, hogy „Itt vagyok, Uram! A tiéd vagyok! Eljöttem, hogy megpihenjek benned. Üdíts fel, mert te vagy az a tiszta forrás, amelyből az élő víz folyói fakadnak! El akarok vetni mindent, ami eltávolít tőled! Tisztíts és szentelj meg magadban! Te vagy az én erőm, békém, örömöm!” S egy idő után megtapasztaljuk a zsoltáros-

sal: *Mint anyja ölén nyugvó kiseded, a lelkem bennem úgy pihen* (vö. Zsolt 131,2).

Feltehetjük magunknak a kérdést:

- Mikor vettem kezembe egy jó könyvet?
- Mikor kérdeztem meg őszinte érdeklődéssel a társamat, családom tagjait, barátomat: Hogy vagy? Vajon csak mindig magamról beszélek, csak a saját problémáim foglalkoztatnak?
- Mikor beszélgettem valakivel egy igazán jót?
- Isten elé viszem-e rendszeresen szeretteimet az imában? Hordozom-e őket személyes áldozataimban, vagy csak eléledgelünk egymás mellett?
- A csöndem – ha egyáltalán van – pusztán némaság, vagy igazi jelenlét a földön mellettem élő és a szívemben rám várakozó Másik számára?

Johanna-Andrea nővér

13 ember

Éjszaka. Vihar a tengeren. Orkán. 12 küzd a hajón. A cél - valahogy megszabadulni.

EGY nem törődik a hullámokkal. Jár a vízen.

12 fél, reszket.

EGY megszólal. Miért féltek, hisz itt vagyok?

Egy máris indul felé.

11 lapul. Lélegzet-visszafojtott csend.

A vihar tombol.

Az EGY az eggyel találkozik.

11 tovább lapul.

Azok ketten együtt belépnek a csónakba.

Csend, béke... és már itt is van a túlsó part.

TE hol voltál közben?

Pusztai Sándor:

Fészek

Néha ott ringsz az élet-parton,
pihésen véded száz kicsi fiókád.

Fészek, néha hintázol tüskés
ágakon,
s vihardanázó vad sors vár
rád.

Néha-néha kivirulsz szépnek,
simogató, anyás melegségnek,
anyaság-fáján ringó álmodás
vagy,

fészek, fészek puha, friss simítás,
téged dalollak.

Fészek: álmovár szűz leányszobákban,

fészek: fehérség az életkarneválban,

fészek: a szívek végállomása,
fészek: ritka virágok boldog,
tisztá násza,

fészek: varázsos, titokzatos
erő,

fészek: vad rohanásban áldott
delelő,

fészek: kormány céltalan hajókon,

fészek: bűbájod ezer kis hálót
fon,

fészek: induló életek védőcserepe,

fészek: édesanyánk simogató
keze,

fészek: férfivágy és asszonyi-
csalétek,

ó, de nagy erő, de nagy erő
vagy, fészek.

A tökéletes oltóanyag

Szinte minden nap új hír kap szárnyra a vakcina kapcsán, az emberek találgatják, mikor lesz, melyikkel érdemes beoltatni magunkat, megszünteti-e a járványt. Pintér Béla keresztény énekes-dalszerző most egy egészen másfajta módon közelítette meg az oltás

kérdését egy blogbejegyzésében.

Hurrá! Itt van, megjött végre! Komolyan mondom, már minden bajom volt. Egy ideje már számoltam a napokat, de megérte várni rá. Végre elérhető az oltóanyag mindenki számára! Nem azért mondom, de vannak kapcsolataim egészen magas körökben, és az a helyzet, hogy ezen kapcsolatok révén én is hozzájutottam a vakcinához, és végre én is be vagyok oltva! Igen, nem titkolom többé, maximum oltáspárti vagyok!

Védettségem van, mely az egész életemre kihat. Az oltóanyag tökéletesre lett fejlesztve, bár az igaz, hogy vannak mellékhatásai. De a csuda bánja. Allítólag átstrukturálja a szívet, és a napjaim számát oly mértékben növeli meg, hogy értelmetlenné válik azok számolása. Tudomtudom, karantén van, és még nem látjuk a végét. Van, akinek 70 év, másoknak esetleg 80. (A nagymamám már 92 éve van karanténban.) De egyszer vége lesz a bezártságnak! Amióta be vagyok oltva, azóta elsősorban nem az érdekel, hogy a karanténidőmet tegyem minél komfortosabbá. Én már a szabadulásra gyúrok! Juhuuu! Nem lesz maszk, nem lesz idősáv, hiszen idő sem lesz, nem lesz betegség, nem lesz sírás...

A vakcina fejlesztője él-hal az emberiségért. (Szó szerint!) Ő pontosan ismeri minden ember hajszál-számát.

Ő maga az Erő, a Szeretet, az Élet, ezért úgy döntött, nem adja alább, kiteszi érted a lelkét, hogy beléd olthassa azt! Micsoda „hatóanyag”.

A jó öreg Ezékiel, a KOT (Különleges Operatív Törzs) szóvivője, továbbítva megbízója szavait, elmondta: „Új szívet adok nektek, és új lelket oltok belétek, kiveszem testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet oltom belétek (!) és gondoskodom róla, hogy parancsolataim szerint éljetekek...” (Ezékiel könyve 36. fejezet) A szóvivő hozzátette: Kőszívű emberek fiai, itt a soha vissza nem térő alkalom. A hússzív-teremtő oltáskampány még tart. Lehet ÉLNI a lehetőséggel! S mivel a vakcina fejlesztőjének semmilyen üzleti érdeke nem fűződik az oltáshoz, ezért az teljesen ingyenes, ráadásul sorbanállás nélkül, akár most azonnal megkapható.

Ha eddig még nem tetted volna, oltasd be magad az Élettel!

Forrás: 777blog/Pintér Béla blogja

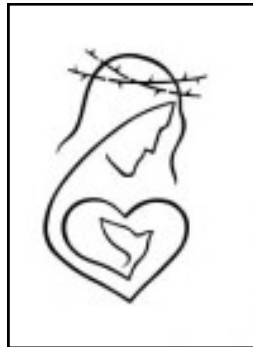
A tökéletes szív

Egy napon egy fiatal megállt a nagyváros központjában és mondogatni kezdte a járóelőeknek, hogy neki van a legszebb szíve a világon. Nemsokára nagy tömeg gyülekezett körülötte és mindenki az ő csodálatos szívét bámulta. Semmi hibája nem volt az ő szívének. Egy karcolás, egy seb, egy repedés, semmi. Mindenki úgy találta, hogy tényleg ez a szív a legcsodálatosabb szív, amit valaha látott. Az ifjú nagyon büszke volt a tökéletes szívére és tovább is dicsérgette önmagát. Egyszer csak a sokadalomból kivált egy öregember.

Csendes hangon, mintha csak önmagához beszélne, így szólt: - És mégis az Ő szívének a tökéletessége nem hasonlítható az én szívem szépségéhez. Az összegyűlt tömeg figyelni kezdte az öregot, és már az ő szívét nézték. Az ifjú kíváncsi lett, ki merészezi ezt tenni, össze akarta hasonlítani a két szívet. Egy erős szívet látott, melynek dobbanásai messzire hallatszódtak. De tele volt sebekkel, helyenként a hiányzó darabokat oda nem illők helyettesítették, nem illeszkedtek tökéletesen, helyenként nem is pótolták, csak a fájó seb látszott. - Hogy mondhatja, hogy neki van a legszebb szíve? - suttogták az elképedt emberek.

A fiatal, miután figyelmesen szemügyre vette az öreg szívét, a szemébe nézett és nevetve megszólalt: - Azt hiszem, viccelsz öreg. Nézd az én szívemet – ez tökéletes! - A te szíved tele van hegekkel, sebekkel... csak könny és fájdalom. - Igen, szólt az öreg. A te szíved tökéletes, de soha nem cserélném el az én szívemet a tiédre. Látod... minden seb a szívemen egy-egy

embert jelent, valakit, akit megajándékoztam a szeretetemmel – amikor kiszakítok egy darabot és a mellettem élő embernek adom, ő néha viszonzásul ad egy darabkát az ő szívéből. Mivel ezeket a darabokat nem lehet milliméterrel mérni, attól lesz ilyen szabálytalan, de ezeket nagyon becsülöm, mert arra a szeretetre emlékeztet amit megosztottunk egymással. Néha csak én ajándékoztam darabokat a szívéből, semmit nem kaptam cserébe, még egy darabkát sem a szívéből. Ezek a nyílt sebek, az üregek... hogy szeresd a körülötted élőket, mindig egy bizonyos kockázatot feltételez. Bár vérző sebeket látsz,

amelyek még fájnak, mégis... azokra az emberekre emlékeztetnek, akiket így is szerettek, és talán egyszer viszatérnek, hogy az üres helyeket

megtöltsék a szívük szeretetével. Érted most kedves fiam, hogy mi az én szívemnek az igazi szépsége? – fejezte be az öreg csendes hangon, meleg mosollyal. A fiatal, könnyező arccal, bátortalanul odalépett az öreghez, kiszakított egy darabot az ő tökéletes szívéből és reszkető kézzel az öreg felé nyújtotta.

Az öreg elfogadta és a szívében rejtette, majd ő is kiszakított egy darabot az ő csupa gyötrelem szívéből és a fiatalnak adta. Igaz, hogy nem illett oda tökéletesen, de így is szép volt. A fiatal bámulta a szívét, amelyre már nem lehetett azt mondani, hogy tökéletes, de szebb volt mint valaha. Mert a valaha tökéletes szíve, most az öreg szívének a szeretetétől dobogott. Egymásra mosolyogtak, és együtt indultak

útjukra. Mennyire szomorú ép szívvel bandukolni az élet útján. "Tökéletes" szívvel, amelyből hiányzik a szépség.

"A szív jól lát. És mivel jól lát, felfedezi a jót a másik emberben. Aki sötét szemüveggel nézi a másikat, az csak a rosszat fogja észrevenni benne. A ragyogón és világosan, a jón és szelíden át fog siklani. Csak ha szívvel nézek a szomszédra, akkor leszek igazságos hozzá. Azonban ennek az a feltétele, hogy szívem jó, hogy a destruktív gondolatokat nem engedem be szívembe. Akinek szíve sötét, az nem tud jól látni, és a másikban a jót felismerni. A lényeg a szemnek láthatatlan. A szem a felszínt látja. A másik arcvonását veszi észre. Érzékeli a haragot, az elégedetlenséget, a zárkózottságot, a keménységet, az irtózatot és a szenvedést. A szív mélyebbre lát. Az emberi ábrázat mögé tekint. A szívébe lát. Minden ember szívében felismeri a vágyat, hogy jó legyen, hogy önmagával és a világgal békében legyen, a vágyat, hogy önmagát és elrontott életét felajánlja Istennek, gyógyulást találjon Istenben, és összhangba kerüljön önmagával. Az ember lényege láthatatlan. De a világ lényege is. Az életművészet abban áll, hogy a szívvel lássak. Csak ha a szívvel nézek, találkozom a virágban teremtője szépségével és a fában saját vágyammal, hogy erősen gyökerezem egy mélyebb alapba. Csak ekkor érzem meg egy fa megpillantásakor is a vágyakozást, hogy annyira nagyra nőjek és kivirágozzam, hogy mások árnyékomban védeltséget és közelemben vigaszt találjanak."

(Anselm Grün : Az életművészet könyve)

Sajtótájékoztató

Egy multimilliomos vállalkozó sajtótájékoztatót tartott, ahol az interjú végén a kíváncsi újságírók feltettek egy kérdést.

– Miért hiszi, hogy van Isten?

– Nézzék, nekem számtalan üzemem van. Az egyikben autókat, a másikban húsdarálót és sok egyebet gyártunk. Egy autó 140-150 ezer alkatrészből áll, de előbb 24 mérnököm tervezget, majd anyagpróbát végzünk, és csak azután jöhet a gyártás. No de vegyük csak a húsdarálót. Mindössze 9 alkatrészből áll, és 17 mozdulattal lehet összeszerelni a futószalagon, mégis, egy-egy munkásnak több napon át kell gyakorolnia ennek módját. Ha nekem ezek után azt állítja valaki, hogy a több milliárdszor bonyolultabb világegyetem megalkotásához nem kellett a Teremtő, az nem normális.

– Rendben van, de mivel tudná ön kézzel-foghatóan bizonyítani a Teremtő létezését?

A gyáros észrevette a gúnyos felhangot, és diktálni kezdett a titkárjének.

– „Pályázat. Építésmérnököt keresek, aki megtervez, majd kivitelez egy toronyépületet az

általam felvázolt méretben és minőségben. Alapméret: kör alakú, az átmérője 4 méter. A magassága ennek legalább 200-szorosa, azaz 800 méter.

(Természetesen bírnia kell a toronynak az elemek okozta bármilyen erős kilengést!) A fal vastagsága az alaptól a felső szintig maximum 25 centiméter lehet. Ebbe bele kell szerelni a víz, gáz, csatorna, felvonó és minden egyéb kiszolgálórendszer csöveit, vezetékeit. A torony belsejében nem lehet semmi. Kívül-belül teljesen simára, egyenletes felületűre kell készíteni, merevítés, kitámasztás nem lehet azon. Ennek ellenére a torony tetejére legyen építve egy önállóan működő komplett vegyi üzem, amely tápszert állít elő, emberi fogyasztásra. Siker esetén a honorárium összegét a mérnök szabhatja meg, bármilyen magas összegben.”

Elvette a papírt a titkárjétől, és aláírva átnyújtotta az újságíróknak.

– Tessék, itt a válaszom. Ebben van a bizonyíték.

– Nem értjük, hogy mi akar ez lenni.

– Majd később megértik. Egyelőre közöljék a lapjukban feltűnő helyen. Ha akad erre jelentkező, újra találkozunk, és folytatjuk a sajtóértekezletet.

A nagy érdeklődést kiváltó eseményre jó néhány neves építésmérnök és még a korábbinál is több újságíró jött el.

– Talán el is kezdhetjük – szolt ironikusan a házigazda. – Kérem az első jelentkezőt,

tegye meg az ajánlatát, ismertesse az elképzelését. Csak konkrét megoldást, kivitelezhető tervet fogadok el.

Néhány percnyi vita után a szakma legismertebb építésze dühösen megjegyezte:

– Rendben van, én már kiestem a versenyből, de szeretném látni azt az embert, aki ezt megtervezi! Ezt egyszerűen lehetetlen megépíteni! A gyáros megkérdezte:

– Nos, van még jelentkező? Ha nincs, akkor kérem, figyeljenek jól, bemutatam az eredetét.

A titkárő átnyújtott neki egy hoszszú, cső alakú papírtekercset. Kibontotta az egyik végénél, és óvatosan kihúzott abból egy ép búzaszálat, szép, tömör aranykalással. Azután így szolt a jelenlevőkhoz.

– Igazuk van, uraim, ez a feladat az ember számára valóban lehetetlen! De a Teremtőnk mindenható, csodá-

latos alkotásokat hozott létre, mint ez is, nézzék csak! Mérjék le, itt vannak hozzá a műszerek. Figyeljenek kérem! Kör alakú a szára, az átmérője pontosan 4 milliméter, a ma-

gassága ennek éppen a 200-szorosa, azaz 800 milliméter. A falvastagsága mindenütt 0,25 milliméter. Kívül sima, belül üres, az összes táp- és kiszolgáló csatorna ebben a vékony falban fut, no és ez a csodálatos miniatűr vegyi üzem, a kalász itt a tetején önállóan működik. És tudják, hogyan? Napenergiával! Ráadásul a Napot is Isten teremtette. Értik az összefüggést? Ez a kis vegyi labor 8-9-féle tápanyagot, vitamint állít elő vízből és a talajból felszívott ásványi anyagokból, napenergiával. Ez alatt szél és vihar tépi, kényére hajlítgatja, akár a földig is. De a búzaszálak ezt is kibírják. Nos, uraim, az itt látható remekmű és a mi kontárkodásunk közötti különbség egyértelműen bizonyítja a Teremtő létezését és határtalan, számunkra szinte felfoghatatlan képességét. Köszönöm, hogy eljöttek ide megszemlélni Isten teremtő erejének egyik kézzel-fogható bizonyítékát. Ha körülnéznek, ha tükörbe néznek, mindenütt az ő alkotásait látják. Ha pedig teremt, műveket alkot, akkor létezik is! Az a nemzet, amely nem tartja tiszteletben a történelmét és az őseit, nem vesz arról tudomást, hogy honnan jött, annak nincs múltja. Aki nek pedig nincs múltja, annak jövője sincs.

Forrás: Internet

Áprily Lajos – A kertbe ment

Uram, én nem tudom, milyen a kerted,

a virágosod és a pázsitod,

Én nem tudom, virágok ültetését,

ágyásaidban hogy igazítod.

Csak azt tudom, hogy kendőjét levette

ve

júniusi vasárnap hajnalán,

beteg lábával és beteg szívével

bánatosan kertbe ment anyám.

Uram, tele volt immár félelemmel,

sokszor riasztó árnyék lepte meg,

de szigony-eres, érdes két kezével

még gyomlálgatta volna kertemet.

A kicsi teste csupa nyugtalanság,

s most elgondolni nem tudom, hogy

ül.

Virágosodban könyörülj meg rajta,

hogy szegény ne szenvedjen tétlenül.

Mezőiden ne csak virágmagot vess,

virágaid közé vegyíts gyomot,

hogy anyám keze gyomlálhassa kerted:

asphodelosod és lilimod.

Videó ajánló

Övök a mennyek országa

I-II-III (2017)

A Közel-Kelet vallási kisebbsége, a kereszténység ellen népirtás folyik-állítják főpapok, a menekülteket segítő szervezetek vezetői, önkéntesek, akiket a közmédia 2 fős stábjá szólaltatott meg néhány napos útjuk során Irakban. Kiegett templomok, lerombolt városok és falvak fogadták azt a magyarországi delegációt, amelynek tagjai voltak: Bőjte Csaba ferences szerzetes, Sajgó Szabolcs a jezsuita menekültszolgálat képviselője és Hölvényi György európai parlamenti képviselő. Megrázó képsorok döbbenetes találkozásokról, szívszorító imádságokról, meggyalázott kegyhelyekről, és megrendítő vallomások a reményt örökké szívükben hordozó keresztényektől, akik otthonaik és egész életük újjáépítéséhez tőlünk, magyaroaktól is segítséget kapnak. Siklósi Beatrix és Marossy Géza filmje.

A FAZEKAS KEZÉ- BEN

„Formál minket, alakítgat, nyomogat, simítgatja a kitüremkedő részeinket egészen addig, amíg a maréknyi ormóttan sárból szépséges és különleges edényekké nem válunk.” Néha nem kellemes az a folyamat, ahogyan Isten formál minket, néha pedig akár fájdalmas is lehet. Erről szól a TeSó blog egyik remek írása, amelyet szemlélünk most.

„Ezt az ígét mondta az Úr Jeremiásnak: Indulj, menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled igéimet. Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen a korongon dolgozott. De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. Ekkor így szólt hozzám az Úr igéje: Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? – így szól az Úr. Hiszen olyanok vagytok a kezembben,

Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében.” (Jer. 18,1–6)

Van egy dobozom, ami tele van be nem fejezett kézimunkákkal. Van abban minden a félbehagyott kötött sáltól kezdve

a félkész karácsonyi himzésig. Különléte dolgok, amelyekben egy a közös: készítőjük – vagyis én – nagy lelkesedéssel fogott bele a megalkotásukba, majd munka közben valami akadályba ütközve (vagy nem sikerült úgy az alkotás, ahogy szerettem volna, vagy egyéb teendőm akadt), esetleg épp a kezdeti lelkesedés alábbhagyásával nemes egyszerűséggel félretette őket félig elkészült formájukban.

Isten a fenti igerészen azt mondja magáról, hogy ő a fazekas, mi pedig az ő alkotásai vagyunk. Formál minket, alakítgat, nyomogat, simítgatja a kitüremkedő részeinket egészen addig, amíg a maréknyi ormóttan sárból szépséges és különleges edényekké nem válunk. Persze megesik, hogy a fazekas úgy látja, az edény nem teljesen olyan, mint amelyet szeretett volna, hogy lehetne az sokkal jobb, szebb, formásabb. Akkor fogja a még formálható agyagot, és újrakezdi az egész munkát. Nem félreteszi a

számára nem tetsző edényt, nem bedobozolja gondolva, hogy majd kezd vele valamit, jó lesz az még valamire – végül is annyira nem is sikerült félre –, hanem addig formálja, míg tökéletesnek nem látja az alkotását.

Ahogy nézem az én dugig tömött kézműves dobozomat, egyre jobban eltölti a lelkemet a hála: de jó, hogy Isten nem olyan alkotó, mint én! Hogy Ő nem félredobja azt, ami-be belekezdett, hanem kitartóan tovább pepecsel vele. Pedig egészen biztosan van a munkafolyamatnak olyan része, mikor csöppet sem biztató a látvány. Talán egy kezdő fazekasnak még el is tűnne az alkotókedve, de a mi Urunk, aki megszámlálhatatlanul sok ilyen kis rondaságot látott már, bizony határozottan forogtatja tovább a korongot. Persze a formázgatás nekem – a készülő alkotásnak – nem mindig kellemes.

Sokszor épp én szeretném azt, ha az alkotóm nem babrálna tovább velem, hagyna már inkább kicsit békén, mert egyáltalán nem érzem magam komfortosan a korongon, és legszívesebben leugranék róla.

Tudod mit, Uram? – kiáltom – Jól vagyok én már úgy, ahogy vagyok, csak kérlek, ne formázz már tovább. Ő pedig mosolyogva nézi a kirohanásomat, majd halkán csak annyit súg oda nekem: Ugyan, annyi mindent ki lehet még belőled hozni.

Papp Adrienn

Mire mondjuk, hogy szeretlek?

Kimondani könnyű, de tetteink megmutatják, hogyan is szeretünk.

Miért mondjátok nekem, hogy Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok? (Lukács 6;46)

Úgy szeretlek, hogy ütlek s verlek, ha csak tudlak sértegetlek. Így szeretlek, ne haragudj, ezt tanultam, anyámtól – apámtól ezt láttam, elnézést. De azért szeretlek, ne haragudj, csak a kezem lendül, hangom robban, alázlak minden mozdulatomban. Persze, hogy szeretlek. Látod, azért küzdök. Legyünk együtt, legyünk egy mi, de az én akarok lenni, mert én, én, én így tudok és így akarok szeretni.

Szeretlek, hasam, azért tömlek, éjjel-nappal csak emészték. Túlórázatom minden sejttem, ne legyen egy nyugodt percem. Szeretlek drága gyomrom, azért feszítlek, ezt értsd meg. Szeretek élni is nagyon, ezért dohányszom és iszom, mert

ez az én életem: a halálom. Szeretek mindent, ami pusztít, mert idebent valami erre buzdít.

Úgy szeretlek, elítéllek, keresztény vagyok, ezt meg kell értsed.

Szeretlek kiskedvencem, ezért bezárlak ketrecre, tömlek kedvemre, mert én tudom, hogy akkor jó neked, ha azt csinálsz, amit én akarok. Ha úgy mozogsz, akkor, mikor én akarom. Megveszlek génhibástul, majd kapsz valami gyógyszerert és én csak szeretlek, pórázom, de szeretlek. Betegre tenyésztettelek, hidd már el! Így szeretlek.

Szeretlek szegény, hisz a romlott feleslegem még el is viszem hozzád és dicsőítem magam minden felületen és látni akarom, ahogy örülsz és tudni: megérdemled nagylelkűségem. Te szegény, én így szeretlek. Nekem azért van több, mert megdolgoztam érte, kiválasztott vagyok és igen, nekem jár, neked meg ezek szerint nem. Sajnálak azért, és karácsonykor viszek majd egy cipősdobozt. Én így szeretlek, kell, vagy nem? Megérdemled?

Mindent betartok, csak kicsit másnak is néha. Letöltök ezt-azt, kitöltök itt-ott, lopom az időm magamtól, másoktól, szeretni szeretek, nagy távolságokból.

Egy kicsi a világból innen, még egy kicsi onnan és már a sötétség odabent van. De nekem ez világos, hát szeretlek, nem látod?

Atyám, szeretlek. Legyen meg a Te akaratod, ha azt akarod, amit én akarok. Ugyan Te megmondtad mit akarsz, Fiad által: Szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek Titeket, de az rendben van, hogy Téged szeretlek, mert Téged nem látlak, de hogy azokat, akik körülöttem vannak, na ne már! Hát látod milyenek?

Elfogadhatatlan világnézetük van, mert nem azt nézik, amit én! Nem úgy gondolják, ahogy én, én, én! Ostobák, farsagatlanok, semmit nem értők, lázadók, hitetlenek. Ők már csak ilyenek, Atyám, de én Téged nagyon szeretlek. Atyám, csak egy valamit nem értek. Ha én így szeretek, miért van az, hogy hiába kérek?

Miért mondjátok nekem, hogy Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok? (Lukács 6;46)

Szőke Tibor

Egy pszichológus édesapa levele középiskolás korú kislányához.

Drága Kislányom,

Lassan véget ér az első év a gimnázium első osztályában. Először is azt szeretném elmondani neked, mennyire szeretlek, és milyen izgalmas látni, ahogyan növekedsz. Nehéz elképzelni, hogy néhány éven belül már saját lábadra fogsz állni. Csak remélni tudom, hogy amit édesanyád meg én tettünk, az felkészít téged az előtted álló izgalmas és kihívásokkal teli világra.

Mivel sokszor beszélünk erről, tudom, hogy már régóta szeretnél egy saját telefont. Hát persze, minden barátod ilyenrel mászkál, és olyan sok minden történik online. Egy pillanatig sem hibáztatlak, hogy szeretnél egyet.

Már sokat beszéltünk a mindenféle kutatásokról, amelyek a fiatalokkal és telefonjukkal kapcsolatos komoly problémákkal foglalkoznak, köztük az alvás, a figyelemkoncentráció, az érzelmi állapot, a lelki élet, a társadalmi szereplés zavarai és még sok más olyan tényezővel, amelyek mind aggasztanak engem, amikor azt látom, hogy a szülők a fiatalok kezébe adják ezeket a készülékeket, ők pedig egyszerűen nincsenek felkészülve arra, hogy mi történhet velük ennek a technológiának „köszönhetően”.

Mindenekelőtt azonban szeretném, ha tudnád, hogy édesanyád és én azért hoztuk meg ezt a nehéz döntést, mert valami még fontosabbat, még többet akarunk neked nyújtani: éspedig szabadságot.

Most biztosan azt gondold: „Miért, ha adnátok egy telefont, az nem adná meg nekem azt a szabadságot, amit akarok?” Értjük, miért kérdezed ezt. De hadd magyarázzam el, miféle szabadságra gondolok.

Azt szeretném, hogy szabad legyél a fölösleges szórakozástól és izgalmtól.

Természetesen mindannyian szeretünk néhanapján szórakozni, de amiről itt beszélek, az az a folyamatos nyüzsgés, az az állandó kísértés, amit oly sok osztálytársad él át a nap minden percében. Már megbeszéltük: mihelyt telefonod van, ez a fajta zaklatott szórakozás soha nem szűnik majd. Ami azonban a legaggasztóbb: a kutatások azt mutatják, hogy azok, akik fiatal korukban ismerik meg ezt a fajta állandó izgatottságot, sok éven át felnőtt korukban is tapasztalni fogják, hogy nehéz

koncentrálniuk és odafigyelniük valaminek.

Azt szeretném, hogy szabad legyél a függéstől.

Sok veled egykorú fiatallal beszéltem, és mindannyian ugyanazt mondták: nem is tudják, mit csinálnának, ha nem lenne telefonjuk. Néhány rövid év (sőt hónap) alatt annyira függővé váltak a telefonjuktól, hogy el sem tudják képzelni nélküle az életüket. Nem találnának oda valami új helyszínre, nem tudnának kommunikálni másokkal, nem tudnák mivel előzni unalmas pillanataikat, egyszerűen szükségük van a telefonjaikra, mert nélküle elveszettnek érzik magukat.

Azt szeretném, hogy szabad legyél a túlzott szorongástól.

A telefon nemcsak függőséget okoz, hanem szorongást is kelthet, ami sem neked, sem a többieknek nem jó. Tudom, hogy ennek a szorongásnak egy része összefügg azzal az izgalommal, hogy mit is tudsz megtenni a telefonnal. De mindketten tudjuk, hogy az osztálytársaid annyira izgulnak amiatt,

hogy mások vajon hogyan fognak reagálni a posztjaikra vagy a csetelésükre, hogy még az órán is csak a legutóbbi üzeneteket vagy szövegeket görgetik lefelé, esetleg azon aggodalmaskodnak, hogy vajon mit találnak majd a telefonjukon, amikor kicsengetnek. Mennyivel nehezebb nekik arra összpontosítani, hogy az adott pillanatban mit is csinálnak!

Azt szeretném, hogy szabad legyél az egészségtelen elvárásoktól.

Évekkel ezelőtt egy panelbeszélgetésen vettem részt középiskolásokkal. Feltettem nekik egy kérdést, amit már korábban sokszor megkérdeztem. Röviden: azt kérdeztem, hogy valaha is kikapcsolják-e a telefonjaikat. Rám néztek, és azt mondták, hogy ki tudnák kapcsolni, de nem teszik. Éspedig nemcsak azért nem kapcsolják ki, mert akkor izgulnának, hogy lemaradtak valami fontosról, hanem azért sem, mert akkor mások nem értenék, hogy ők miért nem válaszolnak azonnal. Ahogyan ez rengeteg másik tinédzserrel is így van, ők is bevallották, hogy ha van telefonod, akkor az az elvárás, hogy olyan gyorsan válaszolj, amilyen gyorsan csak tudsz, különben valami nincs rendben (veled vagy velük). Szerintem ez túlságosan nagy nyomás

lenne rajtad életed mostani szakaszában.

Azt szeretném, hogy szabad legyél a kísértéstől és a kihasználástól.

A rendelőmben éveken keresztül felbukkant egy tinédzser lány, olyanforma, mint te, egy stabil, szerető, odaadó család gyermeke, aki elmondta nekem, hogyan gyakoroltak rájuk nyomást, hogyan kérték őket arra, hogy küldjenek magukról meztelen képeket egy fiúnak. Mindannyian tudták, hogy ez helytelen. Mindannyian tudták, hogy meg fogják bánni ezt a döntésüket, annak ellenére, hogy izgalmas volt arra gondolni, hogy a fiú vonzónak találja őket. És meg is bánták, még évekkel később is bánták. A legjobb forgatókönyv az volt, hogy a képeket tudomásuk szerint soha nem látta senki más. A legrosszabb forgatókönyv szerint a képek kézről kézre mentek a fiú barátai és még sok más személy között, vagy akár zsarolásra is felhasználták őket, hogy még több meztelen képet csikarjanak ki tőlük. Mindegyik helyzetben a lányok hosszú-hosszú ideig kísérte a szorongás, hogy vajon mi lesz a képekkel (és a videókkal). Mindig is létezett a kísértés arra, hogy kompromittáljuk magukat, és utána potenciálisan kizsákmányoljanak emiatt. De az okostelefonokkal ez a lehetőség valami olyanná változott, ami egy pillanat alatt megtörténik, minden egyes napon.

Végezetül, ha mindez még nem lenne elég, azt akarjuk számodra a legjobban, hogy legyen akkora szabadságod, hogy úgy élhess, ahogyan Isten szeretné, hogy éljél. Megértjük, hogy ha nincs telefonod, az néha nehéz és zavarba ejtő lehet a számodra, és utáljuk, hogy a társadalom olyan gyakorlatot támogat, amely nem jó sem neked, sem a barátaidnak. De akármi is történik, azt akarjuk, hogy legyen meg a szabadságod arra, hogy meghallgasd Isten hívását, akárhova is szólít bármelyik napon. Persze tudom, egy telefon birtoklása még nem jelenti azt, hogy ne tudnád meghallani és követni Isten hívását. De ahogyan a példabeszédben a termékeny talajra hullott magvak nagyobb valószínűséggel kelnek ki, mint a többiek, mi azt hisszük, hogy a mostanihoz hasonló nehéz döntések adják meg számodra a legnagyobb esélyt arra, hogy azzá a nővé alakulj, akivé Isten hívása szerint lenned kell. Megértjük, hogy frusztrálnak érezd magad és csalódtál bennünk, amiért így határoztunk, de tudd, hogy azt cselekedjük, amit a legjobbnak hiszünk. És reméljük, hogy ahogyan nősz, úgy maradsz továbbra is szabad. Szeretünk téged és nagyon büszkék vagyunk rád.

Szeretettel:
Apa

Egy szent is utazott a Titanic fedélzetén?

Thomas Byles atya a Titanic hajótörésekor veszítette életét 1912. április 14-én. Kétszer is visszautasította, hogy beszálljon egy mentőcsónakba. Több tanú elmondása szerint több mint 100 embernek adott feloldozást a hajótörés éjszakáján.

Az ember még a legkilátástalanabb helyzetekben, drámák és katasztrófák idején is képes nemes cselekedetekre, akár önma-ga feláldozására is, amint azt Thomas Byles atya példája is bizonyítja. A katolikus pap az utolsó pillanatban szállt fel a Titanic másodosztályára, hogy New Yorkba utazzék fivérének esküvőjére. Sajnos odaveszett a híres óceánjáró 1912. április 14-i katasztrófájában. A végzetes kimenetel ellenére mindvégig tanúságot tett a Reményről.

A hajótörés után néhány nappal számos sajtótermék, köztük a Newark Evening News beszámolt arról, hogy a pap kétszer is elutasította, hogy beszálljon egy mentőcsónakba, és habozás nélkül adta oda mentőmellényét egy másik utasnak. Több szemtanú is beszámolt arról, hogy a tragédia éjszakáján legalább száz utasnak adott feloldozást és imádkozta a rózsafüzért azokkal együtt, akik azt kérték. Miután az utolsó mentőcsónak is eltávolodott a hajótól, a hajó tatjához ment és ott imádkozta a szentolvasót a körülötte térdelő utasok egy csoportjával, akiknek nem jutott hely a mentőcsónakokban.

Thomas Byles atya a Titanic fedélzetén – Fotó: YouTube

Szinte előjelként, április 14-én, vasárnap, a jégheggyel történt ütközés előtt néhány órával Thomas Byles atya a Húsvét utáni 2. vasárnap miséjét celebrálta a másodosztályon utazó utasoknak, majd átment a harmadosztályra, és ott angol és francia nyelven mondott szentbeszédet. Az Evening World újság április 22-i száma szerint a homília témája éppen az volt, hogy „az embernek szüksége van a vallás vigaszának közvetlen elérhetőségére, mint mentőcsónakra, ha lelke hajótörést szenvedne.”

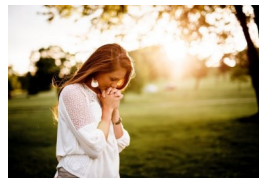

Az egyház vértanúja

Testét nem találták meg, illetve nem azonosították. Tanúságtétele azonban él tovább. Byles atya fivérét egy európai útja során fogadta X. Piusz pápa, aki a papot az „egyház vértanújának” nevezte az azon az éjszakán tanúsított magatartása alapján. Hét további egyházi személy adta életét azon az éjjelen. Egy távoli leszármazott, Graham Smith atya 2015 áprilisában arra hívta fel az egész világ hívő embereit, hogy kérjék Byles atya közbenjárását boldoggá avatási kérelmének előmozdítása érdekében.

Fordította: Dr. Fedineczné Vittay Katalin
Forrás: Aleteia

Legyen meg...?

Avagy: a Miatyánk gyarló revíziója? – Magam is tudom: a Miatyánk a kereszténység legősibb és leghitelesebb, Jézus ajkáról idézett imádsága, és e körül ok-talanul okoskodni nemcsak vétek volna, hanem ostobaság...

Akkor tehát miről is volna szó? Nyolc-tíz éves koromban nagyjából rendben voltam a szöveggel, bár azon azért fennakadtam, hogy „miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...” Voltak, akiket „ellenem vétkezőkként” tartottam számon, és nagyon nehezen tudtam csak elfogadni, hogy ha én nem bocsátok meg nekik, akkor az én bűneim is megbocsáthatatlanok. Márpedig nyolc-tízévesen már meglehetősen tisztán láttam – nyilván hittanároim és gyóntatóim intésének köszönhetően is –, hogy vannak bűneim... És ez azóta sincsen más-képp...

Szóval mi ez az újabb keletű gondom-bajom a **Miatyánk** ürügyén? – Ezzel a hat-hét mondatos szöveggel kezdődnek és zárulnak napjaim – a rövidre szabott köszönetek és a mintha egyre hosszabbodó kérések után –, miközben vallom, magamnak és másoknak is mondogatom, hogy „az élet nem kívánságműsor...” Közvetlen környezetemben fogalmazta meg valaki a minap, hogy mostanában nincs nagyon jóban az Úristennel. Látva-ismerve a reflektált élethelyzetet, csak azt tudtam mondani: nem csodálom... Annyit azért sikerült hozzáfűznöm, hogy: de ilyesmi előfordul az emberrel – a legjobbakkal is. Például Jób sem volt mindig jóban az Úrral, és mint ismeretes, Jónás sem... De még Jézus sem. Az „Éli, Éli, lamma szabaktani” (Mt 27,46) legalábbis mintha erre utalna... Jób és Jónás története ugyanakkor arra is emlékeztet, hogy ezen akár túl is lehet jutni. Jézusé még inkább...

Tanulság? Talán annyi, hogy sosem kell azt hazudnunk, hogy örülünk annak, aminek-amikor nem örülünk. De azért a gondolkodni képes embertől elvárható az is: ne higgye azt, hogy pontosan tudja, mikor van vége a történetnek. Valaki (nagy v-vel) mindig, de legalábbis bármikor hozzáírhat még egy fejezetet. Amitől a történet más kicsengést kaphat...

Szóval akkor miben is állna a **Miatyánk** – az alcímbe provokatíván belefogalmazott – revíziója? Talán csak a továbbgondolásban: vagyis a valósághoz való viszonyunk tisztásában.

Legyen meg a Te akaratod... – imádkozzuk minden alkalommal. Ne legyen szemernyi kétségünk sem afelől, hogy meglesz. Hogy definitíve mi az Isten akarat, annak filozófiai meghatározása meghaladja szellemi képességeimet – de talán a nálam sokkal okosabbaké is. Én magam hajlok arra, hogy azt mondjam: az Isten akarat – számomra, számunkra – az, ami van... Benne van abban, amit mi úgy értelmezünk, hogy – valóság. Legyen az siker vagy kudarc, öröm vagy keserűség, egészség vagy betegség, élet vagy halál. Tehát tudnom kell: amikor azt mondom, „legyen meg a Te akaratod”, akkor nem jóváhagyom azt, ami van – aminek része az, ami lesz (legyen az bármi is...). Nem valami fennhéjázó engedélyezés fogalmazódik meg részünkről ezekben a szavakban, hanem egy újabb – ha úgy tetszik ugyancsak önző – kérés. Valami olyasmiről: „add, hogy el tudjam fogadni a Te akaratodként azt, amit az élet elém hoz. Hogy elfogadjam azt, ami van, ami lesz, mert ebben – ha felismerhetetlenül, ha majdnem elfogadhatatlanul is – ebben benne van a Te akaratod.

Kipke Tamás

Hála neked, hogy nem mérhető és látható Isten vagy,
hanem mérhetetlen és láthatatlan.
Hogy nem az egyik lehetséges Isten vagy,
hanem a lehetetlenek Istene.
Hogy nem kiszámítható Isten vagy,
hanem kiszámíthatatlanul leleményes.
Hogy nem szenvedélymentes, unottan közömbös Isten vagy,
hanem a szenvedélyes önkívületé.
Hogy nem irgalmatlan Isten vagy,
hanem olyan, akinek irgalma égig ér.
Hogy nem hatékony Isten vagy,
aki megköveteli híveitől a növekedési
százalékokat, hanem türelmes.
Hogy nem haragvó Isten vagy,
hanem késedelmes a haragra.
Köszönöm, hogy nem személytelen
természeti erő vagy,
hanem személyes szerelmes.
Köszönöm, hogy mérhetetlen létedre
mérhetővé, kicsinyé tetted magad értem.
Hogy láthatatlan létedre
látható alakot öltöttél értem.

Hogy bár hatalmas vagy,
emberméretre zsugorodtál értem.
Hogy bár emberméretre zsugorodtál,
isteni erő sűrűsödött benned.
Hogy bár isteni erő sűrűsödött benned,
elszenvedtél mindent,
többet is, mint az ember.
S bár elszenvedtél értem mindent,
mégis az öröm Istene voltál.
S bár az öröm Istene voltál,
nem érted be a saját örömmel.
Bár szomjaztam rád,
te jobban szomjaztál rám.
Bár esküdözöm,
hogy mindent odaadnék értem,
te valóban mindent odaadtál értem.
#joejtpuszi

Igaz mese Luciferéről

Egyszer, nagyon-nagyon régen, amikor a Föld éppen csak elkészült, és úgy ragyogott, mint egy újszülött csillag, az Úr végigsétált zöld dombjain és völgyein, és szeretettel nézett teremtményeire. Elnézte az állatokat és a madarakat, a fákat és a virágokat, a tengereket és a hegyeket, aztán elnézte az embereket - és szeretete mindegyiküket, és azok is szerették őt.

De egy rövid idő után elszomorodott az Úr, és az angyalok, akik körülötte voltak, aggodalmasan kérdezték, miért könnyezik. Ő, pedig mondá: „Elnéztem az embert, és láttam az irántam való szeretetét, de ez a szeretet csak azért van, mert én vagyok az egyedüli, akiről tudomása van. Azért szeret, mert nincsen más, akit szerethessen. Szabad akaratot szándékozom adni neki, hogy szerethessen, amikor akarja, és így tudjam, hogy ha egy ember azt mondja: "Szeretem az Urat", ez azért van, mert úgy döntött, engem szeret. Ahhoz pedig, hogy ez így legyen, kell lennie valakinek, aki ellenkezni fog Velem, és arra kísérti az embert, hogy megtagadja Engem azért, hogy mindenki a saját szabad akaratából dönthesse el, egyedül hozzám fordul-e. Szóljatok ti, angyalok, melyikőtök tenné meg ezt az irántam való szeretetből, ki hagyná el színeket az idők végezetéig? Ki tagadna meg engem és kísérelné meg az embert velem szembe fordítani azért, hogy az a saját szívében dönthesse el, kit akar szolgálni?"

Akkor az angyalok mind elfordították orcáikat és könnyeztek, az Úr pedig köztük lépett, és mindegyiküket megkérdezte:

„Megtennéd ezt Értlem? Ki szállna szembe velem a kedvemért és üzentne ki a mennyek országából? Ki?”

De azok csak könnyeztek és mondták:

„Én nem, óh Uram, én nem. Ne kérd ezt tőlem!” - és elfordultak.

Az Úr pedig leült a legmagasabb hegy csúcsára, és bánat töltötte el a szívét. És akkor odament Hozzá a fény urainak legragyogóbbja, szívének legszeretettebbje, Lucifer, az arkangyal, akinek neve: „Aki a fényt hozza.”

A hatalmas arkangyal letérdelt az Úr elé, kezét az ő kezébe téve könnyezett, és könnyein át felajánlotta az Úrnak önnön kiűzetését a mennyek országából, és az ember megkísértését az idők végezetéig, hogy az megismerhesse a szabad akaratot. „Hát nincs senki más, aki megtenné ezt Értlem?” - kérdezte az Úr. - „Csak te volnál az, szerettem? El kell, hogy veszítsek örök időkre?” És az angyalok egyike sem válaszolt. Akkor felállt az Úr, és kihirdette ítéletét, hogy Lucifer üzessék ki a mennyek országából, és legyen száműzve örök időkre azért, hogy elcsábítsa az embert Istentől, és így az megismerhesse a szabad akaratot.

Aztán így szólt Luciferhez: „És az ember becsméreljen téged, és veszen árnyat a te ragyogásodra, és ne ismerje fel annak valóságát. És neked meg kell kísértened minden férfit és nőt, bizony mondom, még azt az Egyet is, akit a nevemben küldök közéjük, meg kell kísértened, és senki, csak a bölcsek legbölcsebbje tudjon erről az áldozatról! De hogy megkönnyítsem szenvedésedet, teljesítem egy kívánságodat. Mi legyen az?”

Akkor Lucifer, a hajnali csillag még egyszer utoljára felnézett az Úr megismerhetetlen arcára, és azt kérte, hogy valahányszor egy ember elfordul tőle, és Istenhez fordul, engedjessék meg neki, hogy egy óra hosszára ott állhasson a mennyek kapuja előtt, és hallgathassa, hogyan énekelnek testvérei az Úr trónja előtt. És megkapta az engedélyt. Lucifer búcsút vett testvéreitől. A sötét szemű Uriel, az ezüstszárnyú Gábrriel és a gyöngéd Raffael könyörögték és átölelték őt, aztán Michael, a harcok angyal feladata feletti kétségbeesésében hangosan felkiáltva megragadta Lucifert, és megszire elhajította őt az Úr színe elől. És a Föld akkor legmagasabb hegyéről egy álló nap és egy éjjel zuhant ő, útjában fényesen ragyogva, mint egy hullócsillag. És azon ősi nap óta állja az Úrnak adott szavát, és kísérti az embert az Úr ellenében. De valahányszor azok megtagadják őt, egy kurta órára ott ül ő, mint egy fekete szikla a mennyek kapuja előtt, és testvérei odagyűlnek a kapuhoz és énekelnek neki.

Gyökössy Endre

Mérd meg, Leonardo!

Valami olyan korba csöppentünk, amikor a mellékes dolgokat eltúlozzuk, s a lényegesekről mintha megfeledkez-nénk

Éppen fordítva, mint lenni kellene. Lehetséges, hogy jócskán összezavarodtunk a nagy szellemi zűrzavarban, már nem is tudjuk, mi a lényeges, s mi a mellékes. De még így sem nehéz ész-revenni, hogy örök emberi dilemmák szabják meg a mai létünk legfontosabb folyamatait is. S bár a legtöbben nem is tudják, de önkéntelenül ezek mentén gondolkodnak és cselekszenek.

Az emberiség múltjának (történelmének) ismerete nem tudja megváltoztatni a kényszerpályáinkat, de arra elegendő lenne, hogy felismer-jük magunk körül az áramla-tokat és örvényeket, amik rossz irányba visznek, vagy a mélybe ragadnak. S e múltba elsőrangúan értem bele a költészetet, filozófiát, mert ezek próbálják felfogni a szellemi esszenciát, amely-et néha teljesen irracionális motívációk is befolyásolnak.

A lényeges már elejétől fog-va az, hogy miként értékeljük földi éle-tünket. Egy végtelen folyamat rövid részeként-e, amely csak egy epizód a létünkben, s ezért gondolatainkat, cse-lekedeteinket hozzá kell idomítani a nagyobb összefüggésekhez, avagy a létező estleges mindennek, amelynek nincs sem előzménye, sem folytatása. Előbbi a lélek világa és az öröklét iránti felelősségé, isteni erkölcsé, utóbbi az anyagé és a halál utáni felelőtlenységé, jobb esetben társadalmi, jogi forrásból eredő, változó erkölcsöké.

Nem mondom, hogy az egyik ember, aki az előbbit hirdeti magáról, csak „jó ember” lehet, a másik pedig, aki ateiz-musával kérkedik, csak „rossz ember” lehet. De a dolgok legmélyén mégis-csak ez a lényeg húzódik meg. Niet-zsche próbálta igazolni leghatásosab-ban azt az évezredek lelkiismeret-furdalást – önfelmentést –, hogy min-den transzcendentálist maga az ember fogalmazott meg. Ebből fakadt mély meggyőződése – és szerintem meghá-

borodása is –, hogy Európát egyedül a kereszténység elpusztítása mentheti meg a bukástól. Más megfontolásból, inkább politikusként, de így vélte Marx is.

Nem érzi-e úgy az olvasó, hogy éppen e folyamatok mentén zajlanak a leglé-nyegesebb események napjainkban? Nietzsche azt mondta, hogy az Isten halott. Halálával a keresztény etika, a lélek útja iránt érzett felelősség sem-mis, eljött az ember korlátlan szabad-ságának ideje. Én úgy érzem, a korlát-lan szabadság maga a reménytelen-ség, az agresszivitás, az embertelen-ség. A talaját vesztett ember megve-szekedettségé.

Magával szemben és másokkal szem-ben is. A saját szabadságába beledöly-fősödött emberek legtöbbször nem is hal-lott Nietzschéről, de elhitte, hogy akkor szabad, ha megszabadul Istentől. Elhi-

tették vele, akik viszont hallottak róla. Marxra Lenin meg Sztálin hallgatott, Nietzschére Adolf Hitler. A „megváltó ember”. Meg a mostani utódaik. A nihi-listák. „Amit elbeszélék, az a legköze-lebbi két század történelme, Elmon-dom, ami következik, ami már nem is történhetik másként: a nihilizmus ura-lomra jutása.”

El sem hinnénk, hogy a nihilizmusnak mennyi elágazása van, s mennyien fogékonyak erre. Az értelem, az er-kölcs, a jog, a szokások, a nemek, a vallások, a családok, a nemzetek, a tudományos tények tagadása most talán éppen a „vírustagadással” válik sokak számára értelmezhetővé. Per-sze Nietzsche is szeretett volna valakit az Isten helyére állítani.

Az ember feletti embert, az Über-mensch alakjában. Marx valami prole-tár kollektívumot. Mindkettő maga a kapituláció. Végül – nem véletlen! – követőik korlátlan hatalmú korlátozt

emberek lettek. Hitler, Lenin, Sztálin és az összes utódaik. Az ő általuk megalapozott nihilista korban élünk most Eu-rópában és Észak-Amerikában, a tagadás korában. Ennek a kornak az ön-pusztító irracionálisára mutat rá a „vírustagadás”. Leleplező erejű tehát. Hátha éppen ez az értelem. De ehhez a lényegyet kellene látnunk, s nem a mellékes dolgokon rágódnunk.

Harc ez, s a harcnak lesznek áldozatai, de az ellen azért nem olyan erős. Vala-hogyan tudja, hogy csak veszíthet. Csúnyán, meghasonlottan végzi. Most csak térdepel a pénzért. Térdel az em-ber előtt. A klubelnök előtt. A média-mágnás előtt. A szponzor előtt. Térdel-hetne az Isten előtt is, minden bűnét megbánva, de az már nem időszerű. Hiszen Isten meghalt. A klubelnök vi-szont fizet. A média meg ajnároz. A szponzor autót küld. Ilyen nyers materi-alizmus ez. Társadalmi és morális vi-lágválság. Talán azt hiszik a térdeplők, ez a közakarát.

Mert már Nietzsche előtt is jártak ezen az úton önjelölt világmeg-váltók, akik valamilyen csodás megvilágoso-dás folytán rájöttek, hogy az Isten nem más, mint a közakarát. De a megvilágosodás

azt is jelentette, hogy a közakarátot csak ők ismerik. Az ő „egyházuk” lé-nyege a hatalom. Mint Nietzschéé is, Marxé és Robespierre-é is. És még sokaké a múltban, jelenben és jövőben is. Ők azt hirdetik, hogy a „közakarát” nem azonos a népakarattal. Csak a saját akaratukkal. Ez a végső nihiliz-mus és a legveszélyesebb. Ami jogot formál a népakarát felülírására, és in-tézményeket állít fel vagy sajátít ki a népakarát korrigálására. Közakarát-ból...

Európában és Észak-Amerikában a társadalmi együttélés, az erkölcs és a kultúra olyan mértékű romlására aligha számított valaki, mint amilyen az utóbbi évtizedben bekövetkezett. Ennek kiáb-rándító elemeit mindenki ismeri. A nemzetek létének ravasz aláadását a tömeges népvándorlás ösztönzésével. (Ehhez le kellett tarolni Irakot, Szíriát, Líbiát stb., és teljes kilátástalanságban kellett tartani egész Afrikát.)

A nemzeti kultúra kihütését, reakcióssá nyilvánítását. A gazdaság totális globalizációját, azaz uralását néhány központból. Az egész összehangolt folyamat egyik eszköze a társadalmi nihilizmus. Ezt sugározza felénk szinte minden tömegmédiám. A híradóktól a filmekig. Brutálissá valóban csak az utóbbi évtizedben vált ez a folyamat, de adagolva érkezett már bő fél évszázada. És hány régi kedves könyvben, filmben, dalban is látom és hallom most már a dermeteg kódolt üzeneteket, amelyek ma már nyílt kultúra-ellenességgé fajultak. Erre gondoltam a klinika felé menet. A Szent István parknál vettük fel Antalóczy Zoltánt. Bajban voltunk. Melanóma – mondták. Még reménykedtünk, nem a csodát vártuk. Gitta erős és gyönyörű volt. Rögtön elbűvölte a professzort. Elindultunk a Kékgyöly útca felé. Hátul ültek, és a lényegről meg a mellékes dolgokról beszéltek. Történelemről és az Istenről. Isten akarataról, a tudományról. Nietzsche-ről, Robespierre-ről. Én vezettem, és csak hallgattam. Ideges voltam.

A klinikán aztán elveszítettem őket. Mindenki segíteni akart. Amit megtehettek, meg is tették. Csodát nem. A lényeg kezdett szétmállani. Gitta ezt jegyezte fel a diagnózis felállítás után. „Elautóznak Antalóczy professzorhoz. Kell nekem az ő nyugalma, szép könyvei, szobrai. Azt mondja, legyenek közelebb az égi dolgokhoz, szakadjak el a földi gondoktól.” A szerelmem elszakadása a földi dolgoktól hét gyötrelmes évbe telt. S azóta mennyi felületes dologról írtam, gondolkodtam, s milyen szemérmesen hallgattam a lényeges, nem földi érzéseimről.

Most is, pedig már itt lenne az ideje valahogyan elveszítésem a gondjaimat, elereszteni a nevelés vágyaimat. Hogy játszani tudok még, hogy nevetni tudok még, hogy

élni tudok még. Hogy bármit is tudok a lényegesről, s hogy nem veszem el én is a mellékes hulladék ázott gödreiben.

Prof. Antalóczy

„A dolgok kétfélek: mérhetők és nem mérhetők – mondja Leonardo da Vinci – a mérhetőket megmérjük, a nem mérhetőket mérhetővé kell tenni.”

Azt hiszem, ez volt kedvenc lovagom legnagyobb tévedése. Nietzsche-n, Marxon, Robespierre-en, az összes epigonjukon valahogyan csak túl leszünk, de a nem mérhető megmérésének gondolata magának a leglényesebbnek a megtagadása. Emberi igény, persze, próbálkoztak is a lelket „megmérni”. Hány gramm? Hány gramm professzor úr? Hány pont, Elnök úr? Hány másodperc? Mit ér egy élet? Egy visszahívó álom. Egy simogató, szép szó. Mérd meg Leonardo! Ami mérhetetlen, az a lényeges, azt hiszem, erre jöhetett rá a nagy polihisztor. S a mi nagy szerencsénkre kezébe vette az ecsetet, és hozzáfogott a portré megfestéséhez.

Szerencsés Károly
(A szerző történész)
Átvétel a Magyar Hírlaptól

Ha a Biblia lenne a mobilom?

Mi lenne, ha a Bibliánkat úgy kezelnék, mint ahogy a mobilunkat?

Mi lenne, ha mindig magunkkal hordanánk? Mi lenne, ha mindig visszafordulnánk érte, ha otthon felejtettük?

Mi lenne, ha az igékre úgy néznénk, mint az sms-ekre?

Mi lenne, ha ajándékként adnánk?

Mi lenne, ha vészhelyzet esetén elsőnként ezt vennénk elő?

Mi lenne, ha úgy tekintenénk rá, hogy nem tudunk nélküle élni a mai modern világban?

Mert a Biblia olyan, mint a mobilunk. Összeköt Istennel, ezáltal is tudunk Vele kommunikálni, aki ezen keresztül is válaszol.

És miért jobb a Biblia, mint a mobil? Mert soha nem kell a térerő miatt

aggódnunk, ugyanis Jézus Krisztus a kereszthalálával megteremtette a 100%-os lefedettséget az egész Földön

és kiontott vérével aláírta azt a szerződést, mely örökre szól, és állja minden számlánkat, így ingyenesen hívható...

Fabinyi Tamás: A 150. zsoldár parafrízisa

Dicsérjétek az Urat!

Dicsérjétek Istent a templomban, dicsérjétek a széles mezőn.

Dicsérjétek hatalmas tetteiért, dicsérjétek nagyságához méltóan.

Dicsérjétek kürtzengéssel, dicsérjétek akusztikus- és basszusgítárral.

Dicsérjétek dobbal és szintetizátorral, dicsérjétek táncos liturgiával.

Dicsérjétek zongorával és szájharmonikával, orgonával, fuvolával, furulyával és csellóval.

Dicsérjétek Bach h-moll miséjével és gitárszólóval!

Dicsérjétek szilágysági népzenevel és Penderec-kivel!

Dicsérjétek pentaton dallammal és kantátákkal. Fejkendősnénik, öltönyös urak, gyári melósok és farmeros fiatalok: dicsérjétek az Urat.

Minden ember dicsérje az Urat!

HUSZÁR RITA KONYHÁJÁBÓL

Hozzávalók:

0.5 kg darált sertéshús
250 g rizs
450 g mexikói keverék (mirelit vegyeszöldség)
fajta fűszerkeverék ízlés szerint (mexikói)

450 g tejföl
1 közepes fej vöröshagyma
só ízlés szerint
bors ízlés szerint
fűszerpaprika ízlés szerint
négy színű bors ízlés szerint
5 dkg sajt
1 ek ételízesítő
1 ek vaj
2 ek napraforgó olaj

Elkészítés:

A rizst bő vízben 1 ek ételízesítővel megfőzzük.
Közben egy másik láncon 1 ek vajon megpároljuk a zöldségkeveréket.
Egy harmadikon pedig 2 ek olajon párolt hagymán elkészítjük a darált húst. A húst fűszerezzük egy fél csomag mexikói fűszerkeverékkel, csipet sóval és kis piros-paprikával, majd 1,5 dl vízzel felengedve pároljuk úgy, hogy egy kis szaft maradjon rajta.
Vajjal kikent üvegtálba örlünk egy kis színes borsot, rétegezzük a rizst, rá a zöldségkeveréket (2 kanálnyi kivételével), aztán a darált húst.
A tejfölt összekeverjük egy csipet sóval, a megmaradt zöldségkeverékkel és egy kis négy színű borszal.
Lekenjük vele egyenletesen a tálba halmozott alapanyagokat, aztán egy jó nagy marék reszelt sajtal beterítjük az egészet.
Előmelegített sütőben összesütjük, míg a sajt aranybarnára pirul a tetején. Jó étvágyat kívánok hozzá!

- Sütés hőfoka: 180 °C
- Sütés módja: hőlégkeveréses
- Tepsi mérete: 30x20x6
- Sütés ideje: 15 perc

Jó étvágyat kívánunk!

Uram segíts azon, aki egyedül van, túlságosan egyedül ahhoz, hogy tanítványod lehessen, egyedül ahhoz, hogy vágyakozzék utánad.

Egyedül ahhoz, hogy otthon érezze magát Nálad.

Segíts azokon, akik egyedül vannak a családban, egyedül a munkahelyen, egyedül a baráti társaságban.

Egyedül ahhoz, hogy asztali áldást mondjanak.

Egyedül ahhoz, hogy közösen imádkozzanak.

Egyedül ahhoz, hogy templomba menjenek.

Uram mondd az ilyen egyedülálló embernek:

"Nézd én veled vagyok, ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy."

Bellovics Gábor SJ

Mozi a plébánián!

SZERETETTEL LÁTUNK MINDENKIT!

A FILM UTÁN POGÁCSÁZÁS, TEÁZÁS KÖZBEN OSZTJUK MEG GONDOLATAINKAT!

Június 2.	Magdolna
Június 9.	Fatima
Június 16.	Ignác
Június 23.	Még mindig hiszek

TÁBORI SZÜLŐI ÉRTEKEZLET: JÚNIUS 4-ÉN, PÉNTEKEN 18.00 ÓRAKOR A LENGYELTÓTI PLÉBÁNIÁN!

Elírás

Egy kis, vidéki templom lelkésze kérvényt ír az országos egyháznak: adjanak öt millió forintot a templomtető megjavítására, mert lyukas, beesik az eső. Nem sokkal később levelet kap: „Tisztelt Lelkész úr! Kérés megkaptuk, és örömmel értesíthetem, hogy úgy döntöttük teljesítjük kérését, a kért összeget hamarosan átutaljuk. Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmét, hogy egy, az ön pozíciójában lévő embernek jobban kell figyelnie a helyesírásra. Az ötszázret csak öt nullával írjuk, nem hattal.”

Talán emlékeznek még a kedves testvérek, nem is olyan régen egy verses CD-t jelentettünk meg a táboroztatást támogatóként. Idén is közreadunk egy CD-t lelket gyönyörködtető költeményekkel.

A „kikiáltási díja” 300 Ft lesz. Aki ennél többet kínál érte, az a hittanosok nyári üdültetését támogathatja vele.

Előre is köszönünk minden támogatást!

Lóránt atya

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520